

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 59

10 Ờ

TUẦN LỄ TỪ 1-5
ĐẾN 7.5.1969

CHỦ TIỀN : MINH VÕ

ĐẦU BÉP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901

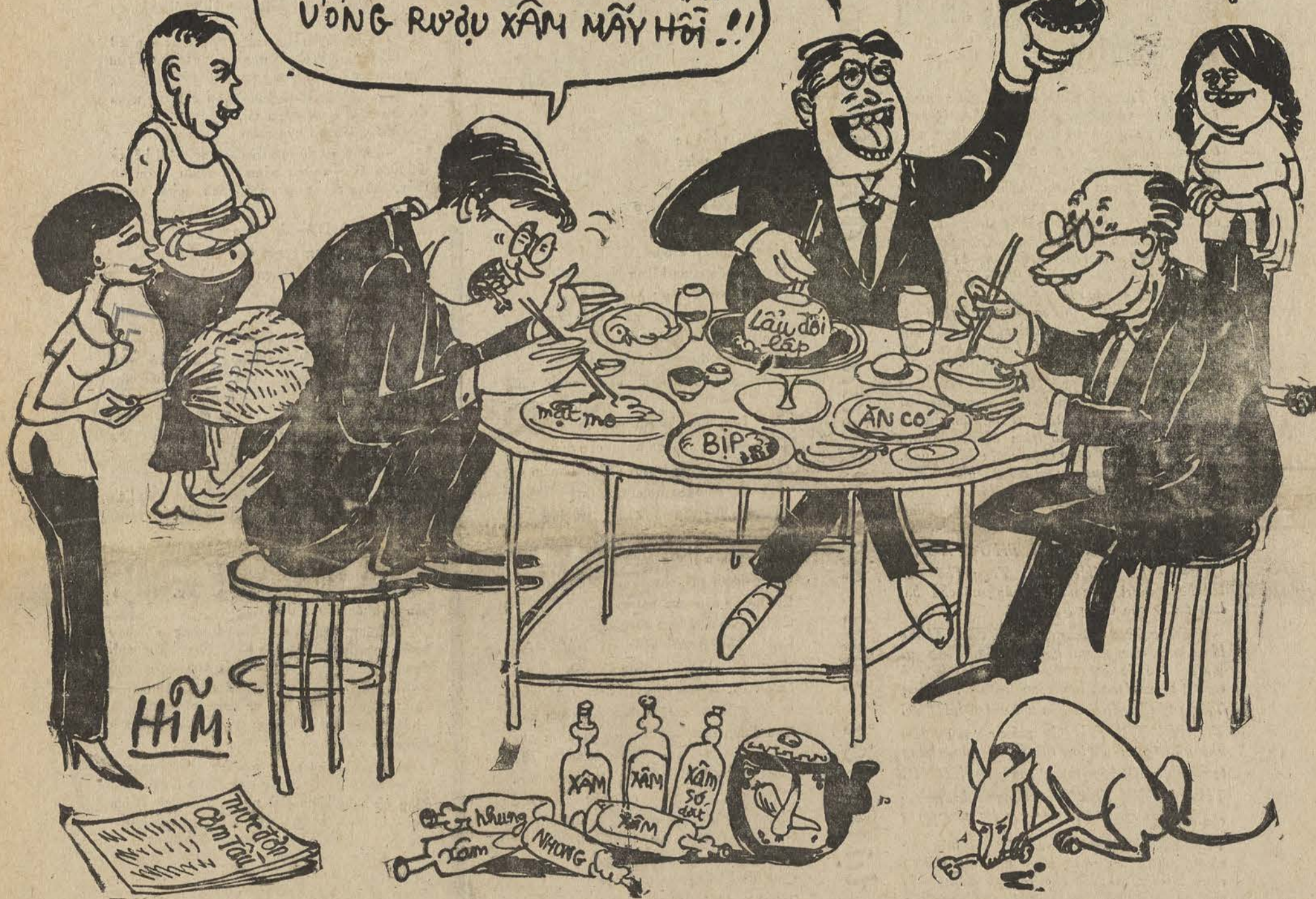
Wason
DSS31
074++

59
May 1, 69

ĐA' ĐAỎ NHỮNG THẮNG ẮN CƠM TẦY,
NỒC RƯỢU WHISKY!

HẦỦ LỰC LỚ!

ỚNG ĐỎI KIỂU ĐỚP CƠM TẦỦ
VỚNG RƯỢU XẦM MẦỖ HỒI !!

bao giờ mới có
Liên minh
Đối lập

Con Ong

Liên Minh Chính Quyền đã quy tụ được mười ba đảng phái, lực lượng có hậu thuẫn và một chút uy tín nào đó trong dân chúng. Chỉ còn chờ một cuộc đại hội ra mắt là Liên Minh Chính Quyền khởi sự hoạt động. Nghĩa là, máy đã nổ. Đợi sang số, nhân ga, xe sẽ vọt chạy trên đường lịch sử. Trong khi đó, người ta chưa hề nghe nói đến Liên Minh Đối Lập.

Tim hiểu nguyên do của sự chậm chân của các đảng khối, mặt trận, phong trào đứng ngoài Liên Minh Chính

Quyền, kẻ ngu dốt nhất cũng thấy ngay cái sự thiếu đóc tờ Paul, Ganay. Ông Paul Ganay cóc chịu ký tên trên giấy bạc, tiền đầu đề gom góp đủ Liên Minh Đối Lập Tinh nguyện vào một liên minh nào đó là phải người thấy mùi ăn giải. Không có giải, có ghê, đứng riêng rẽ mà đối lập cho nó hách. Bởi vậy, còn lâu mới «xoạc tị» cái gọi là Liên Minh Đối Lập.

Như thế, «cua ro» Liên Minh Chính Quyền sẽ chạy một mình. Chạy một mình, nhất định phải vô địch rồi

Nhưng mà buồn thấy mồ, Chính Quyền sẽ không có gió mới, dù nhất báo Gió Mới của Liên Minh Chính Quyền có lập quạt điện chạy vù vù và dân chạy cờ, cổ vẫn có quạt thêm bằng quạt nan, quạt mo, quạt lông. Nói vậy, không có nghĩa là chê bai Liên Minh Chính Quyền đau Song muốn có dịch thú chạy đua trên đường Hạnh Phúc Dân Tộc Liên Minh Chính Quyền phải tạo cơ hội cho những đảng đồng, khối, mặt trận, phong trào kết hợp được với nhau thành một Li

minh đối lập.

Các đảng phái Giao chỉ đã cạn lảng sau hai chục năm «đi chợ» ở những canh bài cơm. Hợp kin thì cũng phải có sầm banh. Ra mắt thì cũng phải có bích chương, khẩu hiệu và xá xí con cộp chừ bộ. Cứ theo chúng tôi Liên Minh Chính Quyền nên chi ít địa cho tuần báo Con Ong càng nặng địa càng tốt. Đề chúng tôi kết hợp giúp một Liên minh đối Lập. Nếu không lo chi địa ngay, kiếp nào mới có Liên Minh Đối lập?

KIẾN NGHỊ

Tri thức cầu an chủ bại phá thói đảng chửi lăm nhưng Tổng Thống không nên chửi họ.

Mao Trạch Đông đã vi trí thức nước ông ta không bằng cục phân. Ông ta lý luận rằng cục phân còn có thể phục vụ được chứ trí thức thì chẳng ra cái tích sự gì, chỉ nhĩ nhõ xằng, ăn hại đất nát. Ở Giao Chỉ tướng mắt bi ve Nguyễn Khánh, thuở chính lý nhầy bàn đọc, cũng học đòi ngoác cái mồm ra mà chửi bới bọn trí thức phòng trà. Tướng Nguyễn Khánh đã chửi đúng. Không ai chửi trách gì ông ta cả. Nhưng giá ông ta để ông Tổng Trưởng Thông Tin Phạm Thái chửi giùm ông ta thì đẹp hơn.

Tri thức Giao Chỉ, sau một quả chửi của tướng Nguyễn Khánh vẫn chưa tỉnh ngộ, hay phân nộ. Họ cứ tiếp tục lì lợm như cái mặt thối của chú Ba Tàu bán thịt quay ở chợ Cũ. Trong khi những người trí thức khoa bảng khác «Vấn Thân» nói theo ông tiến sĩ Nguyễn Văn Hào — thì số trí thức phòng trà của thời Nguyễn Khánh trùm chửi, cầu an, chủ bại, phá thói công cuộc chiến đấu chung. Họ dềch chịu phục vụ ai cả chỉ lăm le chờ thời nhầy vào chính quyền làm lớn. Cho nên một lần nữa họ lại bị chửi tàn nhẫn. Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu đã đập vào mặt họ «NHỮNG THĂNG TRÍ THỨC NGÀY UỐNG 4 LY WHISKY». Tổng Thống sẽ bắt hết bọn trí thức này vì chúng nó chủ bại làm tội cho Cộng Sản.

Đồng ý với cái sự chửi của Tổng Thống lăm lăm. Nhưng nghĩ kỹ thì không đồng ý. Và đối lập là cái chắc rồi. Trước hết, ở cương vị một nhà lãnh đạo lỗi lạc, Tổng Thống không nên quá hằn học với «NHỮNG THĂNG TRÍ THỨC» mà sự nguy hiểm không đáng kể. Với kẻ thù Cộng Sản, chúng ta còn chiêu hồi được thì tại sao với «NHỮNG THĂNG TRÍ THỨC». chúng ta lại không cho nó nghe bài «TUNG CÁNH CHIM TÌM VỀ TÒ ẤM». Chúng ta đã hứa cho chúng một con đường phục vụ chưa? Nếu chưa thì cho đi. Nếu cho rồi mà chúng vẫn chề, vẫn phá thói, vẫn làm lợi cho Cộng Sản thì bắt nhốt chúng lại, đưa chúng ra tòa, cần gì phải phí lời chửi chúng tàn tệ?

Sau hết, chửi chúng tàn tệ, dọa bỏ tù chúng mà không bỏ tù nời, chỉ tỏ làm cho chúng mọc thêm «uy tín» để cầu an, hờn thù và phá thói thêm. Những thằng chủ bại làm lợi cho kẻ thù là những thằng khôn nạn tưởng chẳng cần ghép hai tiếng «trí thức» vào vấn đề chửi chúng nó. Xin Tổng Thống xét lại đề lần sau, khi đề cập tới bọn chủ bại phá thói chế độ, tổng thống nên nhường lời cho một nhân vật khác trong chính quyền. Nhất là khi cần phải đã kịch nghiêm khắc những «THĂNG TRÍ THỨC NGÀY UỐNG 4 LY WHISKY». Lời phê bình của một vị Tổng Thống, càng bớt hằn học bao nhiêu, càng thêm thía bấy nhiêu. Và dĩ nhiên, càng tăng uy tín của Tổng Thống.

ĐÀN EM
(26-4-1969)

Hỏi ôi trí thức

Hỏi ôi trí thức
Hỏi ôi trí thức
Xấu, đẹp, nhỏ, to
Giàu, nghèo, cái, dực
Người có biết chẳng
Người đời tức bực
Người trên cung Hằng
Hay nằm dưới lưc ?
Triều nào, thời nào, cũng thấy người
Lúc thì chấp tay, khi thì đấm ngực
Cổ sao vớ được chút thịt sôi
Khoa trương mãnh bằng, vênh vang
quan chức.
Văn Tây, Thơ ký cốt vừa thông
Tiếng Méo, thông ngôn cho đúng mức
Đồ Tây, đồ Tàu, soi nhòm ảo ảnh
Huyết ky, mác-ten nhậu ừng ực
Ngoài miệng văn minh sáng tựa hoa
Thâm tâm tham vọng đen như mực
Chủ nghĩa nào vào người
Cứng thành thói tha gớm ghê
Lý tưởng nào qua người
Cứng hoành hòm tởm cùng cực
Khi bình, người vênh mỗ nhẩy chồm
bàn đọc bằng phẳng khoe tài
Lúc biển, người co vôi, chui rúc gậm
giường bát mực lom kho
Lựa dòng, theo nước, xoay kiêu lẹ quá
quần buôn lậu Tàu
Đón gió, đời chiều, đánh hơi giỏi hơn
chó béc giê Đức
Chẳng trách nhiều người
Phê người đúng mức
Ông tông kêu là những thằng 3
Chú Mao gọi bằng cục...cứt
Trí thức ! trí thức
Người có oan ức
Thì hãy ra lời
Trí thức ! Trí thức !

(Tiếp theo trang 5)

Lịch sử ở nhà HátNhón đã chứng minh điều đó, Tiền cách mạng Nhà Hát nhón rất đông người. Nếu họ có tội, tội của họ chỉ là quá nề tông thống Ngô đình Diệm và cái đảng Cần Lao của ông Ngô Đình Nhu. Nhưng biết đâu họ chẳng coi chí sĩ Ngô Đình Diệm như một nhà ái quốc chân chính để dốc tâm phò trợ. Họ có áp phe, có ăn bần, ăn vụng song họ ăn kín đáo và biết chùi mép. Ra ngoài, họ không làm rành danh cho xứ sở thì cũng chẳng hề bôi giơ trái phàn vào mặt tổ quốc dân tộc. Những người đó đã tuyệt tích giang hồ sau một cuộc Hoa Sơn luận kiếm đầu tháng 11 năm 1963. Để cho lũ sâu họ hờ hết i uống sữa gâu gâu láo lếu. Nhà Hát Nhón hôm nay, đã và đang diễn như bị kịch hài kịch bi ôi chưa từng thấy trên cõi đời. Mớ đầu là chuyện tranh nhau đi giải độc.

Mã Xín tức Mã Tiền thấy chủ tịch làm ngo. Mới hỏi :

— Cụ cho ý kiến đi chứ.

Cụ chủ tịch cho một ý kiến tạt ba phải nặng tính chất...Hoàn Lương.

— Anh em, hãy bàn với nhau đi. Đừng có văng tục chửi thề đấy nhé ! Làm ơn để tôi ngủ đờ một giấc chớ bắt tội tôi phải lặc chuông cà rem hay đập võ.

Tổng Thư Ký Mặc Rô khẽ nói với cụ chủ tịch :

Cụ ủy quyền cho con... chủ tọa, cụ nhé !

Chủ tịch Hoàn Lương gật đầu. Cụ làm làm một quả ủy quyền ngay tót xuyết.

—Chú Mặc Rô sẽ điều khiển chương trình thi đua xuất ngoại giùm tôi.

Mặc Rô trở uy quyền

—Anh em đừng nên vội vàng, sẽ đi hết cỡ lũ. Đời ta có những bốn năm để du som dư thủy, không ai sợ mất phần mà phải tranh nhau.

Lê Thề Diệm nhe răng vàng :

— Tôi đồng ý với ông Tổng.

Trạng Nguyên khen gà nhà :

— Được lắm.

Le Pou phụ họa :

— Ra cái gì mí núi sông đây !

Vua xuống đường Trọng Táo cười nửa miệng. Cái núi lửa của phá phách thói nát, từ này, vẫn không thêm một câu nào. Bấy giờ bên võ đit, đứng đây.

—Tôi có cảm tưởng mùi xú uế sắp xông tỏa, tôi xin phép phủ linh đây.

Dương Bốn hằn học :

— Kệ anh, anh, cứ về đi, Vắng anh lịch sử vẫn quay. Nó có dừng lại cười tí chơi đàn là lo.

Trọng Táo nhún vai :

—Đồng ý. Lịch sử nó vẫn cứ quay như cái vòng tròn của bọn nhóc vô học. Tôi có bảo nó không quay đâu.

Chúng ta phản đối khi cái vòng nó chạy xuống chông chó. Mà bạn, bạn hãy anh dũng tuyên bố bạn sẽ đánh cái vòng đến chỗ vinh quang cho giống nòi. Ở đây toàn là rơm của tổ quốc hết. Tôi tự thấy mình chỉ là cái lông chân của tổ quốc thôi. Vì thế, tôi xin phép xa những cái rơm.

Vì Ròng cười hô hố. Vị nhi đồng cao...Lịch sử này vội vàng ngo Phúc Ngáp nhi đồng cỡ nặng kiêm chủ nhiệm nhật báo Môm no bao của những người không bỏ phiếu cho liên danh Bình Khinh xô một câu :

—Bạn Trọng Táo nói đúng. Tôi đang đứng trước Thái sơn. Angoi cạnh ông Phúc Ngáp mà nở bô về thì đâu được hưởng tiếng ái quốc. Do đó tôi cương quyết ở lại.

Le Pou hằn tiếng vệt.

—Anh nào lĩnh cứ việc lĩnh đi cho người ta bàn về tiêu chuẩn xuất ngoại giải độc.

Trọng Táo chuẩn gấp. Cụ chủ tịch đã gục xuống bàn chủ tọa nhưng tay vẫn khư khư cái cán võ. Trông cụ người ta bợ...ức cảnh sinh tình mà ngân béc câu thơ của tên Đồ :

Ông đứng làm chi đó hỏi ông
Trợ trợ như đá vũng như đồng
Tháng ngày coi sóc cho ai đó
Non nước đây voi có biết không ?
Tổng thư ký Mặc Rô nói :

Bản tiêu chuẩn đi kéo chiều hôm tới rồi, Viện nhi đồng nhao nhao một sự bàn tán. Thầy giáoKính Cần cũng cao nhất nước nước nguyên là hiệu trưởng trường của vị quốc sư đã từng dâng sớ đòi chém thằng điếu đóm và lịch sử về văn học sử gọi là «thất trấn sớ» đứng đây :

— Lôi: có ý kiến.

RẢI ĐỘC

★ PHÓNG SỰ CÔNG SỰ PHÒNG TÍCH

Kính Cần nói :

— Thưa các bạn, tôi vốn là xếp trường Thất Tiềm. Tôi được vào đây không phải vì lùn tí, dễ chui vào áo dài đen của các cụ cổ đạo đâu. Tôi có khả năng ra rít. Sự bố dứa nào bảo tôi thiếu khả năng. Tôi, Kính Cần, ngần này tuổi mà đã làm xếp một trường trung học ở bự tại Sài Gòn thì cái khả năng của tôi nó không thể lùn như con người tôi được.

Dương Bốn sốt ruột, hần lăm bầm :

— Cái thằng ruồi tái béo này ưa mầu mè tiêu của bà Ba Bùng quá.

Phúc ngập cũng lăm bầm :

— Ruồi tái béo nó bay vo vo. Phải đập cho nó một quả. Mai bảo thằng Cát Xi Cai Vi lột quần xà lòn của nó ra. Cát Xi Cai Xi nó viết câu bắt thành cú ngó nghè ngó ngẩn bỏ mẹ đi ấy. Được mỗi nước nó có nhiều tin tức... hậu môn chính trường.

Hai cái chỉ lớn bằng gặp nhau trong con ruồi tái béo Trong khi nó, Kính Cần ba hoa :

— Tôi là thầy giáo. Tôi không sợ méo mớ nghề nghiệp.

Bảy giờ, Bường Bường, nhà nhũ đồng của Bình Tuy, người chiến sĩ dũng cảm xuất thân từ nghề thư ký hang bét của tòa bố Bình Tuy, được một ông cố đạo rủa tội kỹ nên cứ chui tọt về Viện Nhi Đồng lấy làm khó chịu lắm. Bường Bường—âm điệu giọng giống tên một loài cá... mang giê ca ca... cá thơn bơn—đã từng vên môi lên mà phang đưng kim tướng oan Lữ Lan như ng miếng vỏ miệng tối sần. Bường Bường có quyền đếch sợ ai cả. Do đó, Bường Bường kẻ nhẹ Kính Cần :

Bau cứ méo mớ nghề nghiệp đi.

Kính Cần nhún vai

— Một thầy giáo làng cũng có quyền tự hào dầy bạo mười năm chưa hết chữ : Những thằng ngu dốt, vắn dốt vũ dít như bạn nên cầm cha nó hòng lại cho được việc. Tôi rất thương những con khi được người ta đội mũ và mặc quần áo cho nó. Nếu nó biết thân phận nó là con khi không ai thêm nói gì cả. Đàng này nó lại tưởng nó là người và nó nhĩ nhĩ đến bần. Bạn Bường Bường thân mến, bạn là một trong rất nhiều con khi đội mũ trong cõi đời hôm nay.

Bường Bường nghiêng rắng :

—Ừ, ông dốt nát, ngu si, dầy, có làm sao không ?

Kính Cần cười :

— Dĩ nhiên không làm sao cả nếu như bạn đừng quên bạn là dưới trời, khi dột và đừng quên kẻ đã đội mũ mặc áo cho bạn tức là ông cố đạo Khai Khứ.

Nhi đồng giống cái Nhị Kiều bỗng thấy trước cái cửa kính vì Kính Cần phang Bường Bường nhiều câu thậm thộ. Nàng bị chạm nọc. Nàng dâm ra ái ngại cho ông thầy chùa Bảo Đạt Mỏ phật : Nàng the the :

— Yêu cầu quý bạn đi ngay vào tiêu chuẩn.

Nhi đồng giống đực Tài Hót dở giọng bướm hoa :

— Đi vào ngay... tiêu chuẩn đâu có khoái. Phải vẽ vẽ hoa lá cảnh rồi đi vào nó mới dề mê chứ.

Nhị Kiều đỏ mặt :

— Anh dở giọng ma có ở đây à ?

Nhi đồng giống cái Nín Đé rất có cảm tình mí lỵ Tài Hót. Có đạo xuýt nữa hai đứa lấy nhau để đào tạo mầm non dân biểu dầy Nín Đé bệnh Tài Hót :

— Nay Nhị Kiều, ai còn lạ gì chị ? Chị miệt thị anh Tài Hót của tôi là ma có hả ? Chị là cái thứ gì, chị tưởng theo đuổi Phật Giáo An Quang là bánh ư ? Nhị Kiều không biết đánh địch thủ cách nào bền xé xói :

— Cái mặt trát dầy phấn như bức tường sơn dầy với (Còn nữa)

trong họ ngoại làng

MỒ BẢO rêu rao

(Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Mần cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyên động khắp đời nơi)

Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...

Trình bà con làng nước hay:

NGƯỜI HỌ TRẦN KHÔNG CÒN Ở TUẦN BÁO CON ONG NỮA

Bạn Người Họ Trần đã cộng tác với Con Ong từ mấy số Con Ong gần đây. Trước khi được viết Con Ong, bạn ấy đã nhờ Thương Sinh nâng đỡ. Và Thương Sinh nâng đỡ bạn ấy tận tình Thương Sinh nhường đất Giao chỉ For Rent cho bạn ấy mua bút và coi bạn ấy như phụ tá của mình. Tuy chức thư ký toà soạn của bạn ấy chưa ghi trên măng sét nhưng quyền hạn của bạn ấy ngang với thư ký toà soạn - Bạn ấy có quyền dục bài của Dê Húc Càn như bố con chó sỏm - lời phân nân của Dê Húc Càn - có quyền ký tên Nã Cầu viết thay Nã Cầu khi tên này đau ốm, lười biếng.

Có ai nâng đỡ bạn người Họ Trần tận tình như Thương Sinh chưa? Vậy mà bạn ấy đã xử dụng một ngón võ công mà giang hồ không thể tha thứ được.

Trong mục Phú De Giao Chỉ tuần trước Người Họ Trần âm mưu đảo chính» Thương Sinh. Bạn ấy bảo Thương Sinh cây mình sáng giá, đi khứa phứa phứa. Bạn ấy bảo Thương Sinh như ngọn đèn sắp tắt rồi. Chẳng sao cả nếu bạn ấy không phụng người bạn chống - cộng - đến chiều của Thương Sinh là Trần Quý Phong. Bạn ấy đã phụ lòng tin của Thương Sinh múagậy vườn hoang, đập cả gậy vào đầu kẻ mang danh vọng và tiền bạc cho mình.

Anh em cái bang trọng nghề viết lách nời giận bắt Thương Sinh phải có thái độ. Thương Sinh không thích có thái độ với anh em đã viết cho Con Ong. Bạn Người Họ Trần không muốn Thương Sinh đi khứa nữa thì Thương Sinh đành nghe theo lời bạn ấy Dĩ nhiên. Thương Sinh về viết Con Ong bạn người họ Trần phải hết đất làm ăn. Từ bạn ấy gây ra chứ không ai nở xử tội với bạn ấy cả. Kể từ số báo này tới tay bạn đọc, không còn Người Họ Trần trên Con Ong nữa. Mãi vậy xin lưu ý bạn đọc, nhân danh người chủ biên Con Ong, Thương Sinh đã mời bạn người Họ Trần nghĩ viết như đã mời bạn ấy viết gọi là khuyến khích và nâng đỡ bạn ấy.

TIẾNG NÓI THE LƯƠNG CỦA HỘI ĐƯƠI ƯƠI

Từ tuần này, Nọc Độc, cơ quan tranh đấu của Hội Đười Ươi sẽ đòi thành CON CÁ, tiếng nói the lương của Hội Đười Ươi Hội Đười Ươi nhất định không tranh đấu cái con mẹ gì cả. Mà chỉ dùng tiếng nói the lương của mình để cống hiến bạn đọc tu kỹ những tràng cười gọi là «mua vui cũng được một vài» phút đồng hồ.

Bạn đọc hãy đọc tuần báo CON CÁ với... tiêu chuẩn hành nghề «Con cá Sồng vì bạn đọc». Đồng thời, vì cái tên Nã Cầu đã làm hỏng lập trường của Con Ong, kể từ số này, người bắt chó và chính khứa chạy rong sẽ là bạn Thương Sinh. Khi nào bạn Thương Sinh vắng mặt, ai viết thay Phú De Giao Chỉ, người ấy sẽ ký bút hiệu của mình. Không chơi cái trò xập xì xập ngậm tai hai này nữa.

Trình bà con làng nước hay.

Lốc cóc cóc...

Lốc cóc cóc...

Lốc cóc cóc.

MỒ BẢO

CON CÁ

TIẾNG KÊU CỨU RỒI CỦA NHỮNG KẺ CHỐNG CỘNG ĐẾN CHIL

Chủ nhiệm MA CÔ

Chủ bút MA BÙN

Giám đốc chính trị MACAO

CÁI ĐUÔI CỦA NIXON TẠI VIỆT-NAM C. H.

Tại Thượng Viện lại vừa mới thêm một khối chào đời, đó là khối Cộng Hòa của Nghị Sĩ Trần Văn Đôn.

Cái sự thành lập khối tại thượng viện nó đặc biệt lắm. Cứ họp rồi tan, tan rồi lại họp y như họp chợ.

Khởi đầu khi mới ra lò, có hai khối, là khối Quốc Dân Xã của ông Huỳnh Văn Cao quy tụ được một ít ở liên danh « khêu mặt trời » của ông Cao một ít ở liên danh « bông lúa lép » của dân em Ông Hà Thúc Ký và liên danh « Đại kết ly » của « cậu » Hiến (Vị chưa vợ nên gọi bằng cậu).

Và khối thứ hai là khối « nông công cách mạng » mà nông cốt là liên danh « nông công bị gây » của mấy ông Tướng. Còn một số người đứng giữa được gọi là thành phần độc lập.

Nhưng chẳng bao lâu, hai khối trên lâm cảnh rách nát, và « tennhư khối lam chiều ».

Sang đến « đợt hai » trên con đường lập khối, liên danh « nông công bị gây » là liên danh mạnh nhất đã chia rẽ trần trụi. Ông Lang Tây Đặng Văn Sung đứng ra lập khối Xã hội Dân Chủ, quy tụ được một số người

của các liên danh « khêu mặt trời » liên danh « Đại kết ly », và Liên danh « đầu voi đuôi chuột ». Hình như cũng có cả mấy tay ở liên danh « bông lúa lép » nữa. Trong khi ấy, ông Tướng Đĩnh cũng trong liên danh « nông công bị gây » như Ông Sung đứng ra lập khối « Dân chủ Xã hội ». Thế là thượng viện có hai khối Dân Chủ xã hội » và « xã hội Dân Chủ ». Hai khối này, vì có cái tên quá giống nhau nên cái khối viên cứ lăm lăm lung tung lúc đứng bên này, lúc đứng bên kia. Khiến hai khối mang tiếng « cam nhảm » khối viên của nhau. Ngoài ra « những kẻ đứng giữa » vẫn không có gì thay đổi.

Bây giờ mới thêm một khối thứ ba, là khối « cộng hòa » của ông Đôn. Nhiều thằng nhà báo mỗi phi viết đến Ông Trần Văn Đôn,

thường viết thêm chữ A ở trước họ, để ám chỉ cái tên Tây của ông ta. Viết như thế là ầu. Vì nếu là Tây thật, ông Đôn đâu có làm chính trị ở VN. Đều đáng nói là cái tên khối « Cộng Hòa » của ông ta.

Hai chữ Cộng Hòa nó chỉ một hình thức tổ chức chính quyền. Nó không nói lên được chút gì thuộc chủ trương đường lối về mặt

đang cả. Hiện nhiên là trên thế giới hiện nay trừ một số quốc gia quân chủ lập hiến, còn nước đêch nào là cộng hòa chết, và vẫn đánh nhau chí chấp. Ví dụ khi nói đến mấy chữ Tự Do Dân chủ, xã hội, cấp tiến v.v..., người ta còn hiểu được một chút nội dung. Riêng hai chữ « Cộng Hòa », cóc nói được gì hết.

Nhưng nó nói rất nhiều về đảng Cộng Hòa hiện đang cầm quyền bên Mỹ. Trước đây Lang Tây họ Phan, người được tiếng là mau nước mắt trước ba toà quan nhơn đã làm một điều hay, là lập một đảng Dân Chủ dưới thời đảng Dân Chủ cầm quyền bên Mỹ. Đến thời đảng Cộng Hòa đắc cử, đảng của ông ta lại tự đồng đổi tên là Cộng Hòa.

Tổng Thống Pháp ở Đại Hàn khôn hơn lập một đảng lấy tên là.

« Dân Chủ Cộng Hòa » thế là thời nào cũng chắc, cóc cần phải đổi tên.

Dầu sao, nếu trời bỏ ông ta thì cũng bày tám năm nữa khối của ông Đôn mới cần đổi tên.

Tường thuật một phiên họp bộ lạc ở Congo!

KINSHASA (CONGO) Hạ tuần tháng Tư năm 1969. Hôm nay, một tiểu bộ lạc ở Congo Kinshasa, nguyên là thuộc địa của Bỉ, đã nhóm một phiên họp mặt để tâm rủa rủa, chửi nhau Nhân số bộ lạc này có tất cả 137 mạng, nhưng vừa chết, vừa trốn ra ngoại quốc hoặc trốn đi chuồng chó hết một ít, thành ra chỉ có trên dưới một trăm hiện diện.

Tuy là mặt, nhưng người Congo « vẫn mới hờ rãnh lạnh » nên hay bép xép, bàn dân thiên hạ đều biết hết, có khi còn rùng rợn hơn là họp công khai. Sau đây là bản tường thuật tỉ mỉ của bốn báo đặc phái viên Ma từ từ Kinshasa gửi về bằng đường tàu bò. Cam đoan đúng sự thực một trăm phần trăm. Em ơi, một trăm phần trăm bố đờ nào dối.

Vì lão tù trưởng vốn chỉ quen đi xe đò hôm trước lại bày đặt đi câu cá bằng máy bay bà già, lúc về, bà già say rượu Whisky, bà già đâm mẹ nó đầu xuống đường mương, thế là lão tù trưởng bị thương. Cho nên, phó tù trưởng phải Chủ tọa phiên họp mặt.

Mở đầu phiên họp phó tù trưởng tuyên bố

— Kính thưa các mục đồng ven hôm nay chúng ta đóng cửa bảo nhau. Quý mục đồng tha hồ mà văng tục, đánh lộn, và phun nước miếng. Nhưng cấm không được phóng uế bừa bãi.

Một mục đồng lên tiếng ;

— Đã đảo nhà anh phó tù trưởng bắt lực. Chúng ông bắt khả xâm phạm đêch sợ đờ nào hết. Chúng ông cứ phóng cứ tùm lum Phó tù trưởng chống đờ,

— Ở cái nhà anh này, người ta bắt lực bao giờ, Có giới kiểm chỗ đảng này thử cho mà coi.

Bỗng có tiếng đàn bà the the :

— Thiếu tiền mua vài giầy hay sao mà ăn mặc mỏng manh, hờ hang như cời trường, rô đẹp mặt !

Anh đeo kính trắng trên răng dưới... Ông chích gác còi lên cái :

— Cái nhà chị này ác nói hồ đờ, tôi buôn lịch cời trường hồi nào ? Người ta mua về tặng mà.

Một chị đàn bà khác xen vào :

— Mặt mũi gì mo bời tro trát phấn như ớt bình vôi, trông mà khiếp !

Bỗng có tiếng quát :

— Đờ nào ăn cắp tượng phật xung ra mau ?

Có người trả lời :

— Tôi ăn cắp hồi nào, người ta mượn tạm đem về cho con nít chơi tượng gimà xấu xi đen thui, xui thấy mẹ.

Đến đây có một con bé con đi bằng ba cẳng tiến ra trước diển đàn be be một hồi hô nào :

Giải tán mẹ nó cái bộ lạc này đi bà con.

Có nhiều tiếng ồn ào nhốn nháo.

— Đánh bỏ mẹ nó đi.

— Bắn bỏ đời nó đi.

— Đờ nào định đập vỡ nồi cơm National ông đánh bỏ mẹ.

(Xem tiếp trang 7)

Đóng cửa rút cầu

Đóng cửa bảo nhau là phát rồi,
Bảo nhau sạch sẽ lại đi thôi,
Nhân dân đã sủa thùng với bột,
Bản thù mà còn chúng sẽ bời !

oOo

Đóng cửa dạy nhau đi mới khôn,
Đẹp xong phải biết vệ sinh mầm,
Mất thặng dân đói tình ghé lăm,
Chúng đã nhiều phen nghĩ phát nòn !

oOo

Đóng cửa chửi nhau thối kỹ vào,
Chuồng còi buồn lịch chuyện ra sao,
Công khai nuốt tượng mần răng nãi,
Rải độc độc thêm những đấng nào ? !

oOo

Đóng cửa ục ục nhau ục thặng tay,
Quan nào sang Mỹ với sang tây,
Công du, du hý, du nhà thờ,
Làm đẹp mặt cho quý vị đây ?

oOo

Đóng cửa cời quần tuốt cả ra,
Khám xem những đít dính đờ la ?
Có nhột đầy bụng bơ cùng sữa ?
Bụng có rung rinh giống chú Ba ?

oOo

Đóng cửa đừng cho dân nó nghe,
Lớ ra lộ tây toét tề lọc,
Dân nghe tức bụng dân tề bậy,
Đi giữa Saigon phải chờ ghe !

oOo

Đóng cửa đừng cho dân nó nhìn,
Nó nhìn thấy rõ những con chim,
Bò câu mí lại dĩa hươu bự,
Cò ương giầy thừng ngọc chằng lén !

oOo

Nghĩ cũng buồn cho mấy cưỡng sen,
Ngập trong bùn thối mọc không lên,
Cả ao ào ạt năm bà cưỡng,
Ngồi bắt tiền cơm cò nó em !

TRANG ĐÓP

RẢI ĐỘC

★ PHÓNG SỰ SỐNG SỰNG PHÒNG TÍCH

Trong thiên phóng sự Rải Độc khởi đăng trên nhật báo CON VỊT mới được ba kỳ. Báo Con Vịt bị mặc sớ mi gỗ. Chủ bút Thương Sinh bèn mang ĐỘC nhà hát nhón về RẢI trên CON ONG và người làm cái nhiệm vụ giải độc độc của nhà hát nhón là ký giả Phòng Tích. Như vậy, chủ bút Thương Sinh sẽ không còn chủ biên nhật báo CON VỊT nữa. Và, kể từ nay, Thương Sinh không còn viết ở đâu ngoài CON ONG. Bạn chỉ tìm thấy chắc Thương Sinh trên tuần báo CON ONG. Như một người đi du sơn du thủy, khi về đến nhà vẫn thấy chỗ quê hương là đẹp hơn cũ.

CÂU CHUYỆN CỔ HỌC TINH HOA TRƯỚC KHI MỜ BI KỊCH DÂM DỀ

Chính khứa người đất Giang Mai, có mẩu giang hồ vật nhà nghèo nhưng ham đi xa du hí. Nhằm mùa viêm nhiệt, đất Tây Vực nhiễm vi trùng huê liêu của MaGiáo, triều đình cử một đoàn người lên đường qua Tây Vực... giải độc. Chính khứa hùng hục đi. Gia quyến ra bến tàu bay tiễn chân rất đông, kẻ rời mua thuốc chơi lâu, kẻ dặn mua lịch cời trường ốm tới. Chính khứa gặt đầu lia lia.

Hai tháng sau, từ Tây Vực trở về nhà một «nh ân vật» đón tiếp Chính Khứa nồng hậu nhất. Đó là mông xừ chó. Mông xừ chó cứ nhảy lên dúi Chính Khứa mà sát bụng vào Chính khứa bực mình, đập mông xừ chó một phát. Mông xừ chó kêu ăng ăng, co đuôi chạy mất. Ông bố Chính Khứa thấy vậy hỏi:

— Sao lại đánh chó?

Chính khứa đáp:

— Nó là chó, nó tưởng con cũng là chó nên đòi «giao duyên» mí con.

Ông bố nhăn nhó:

— Có lẽ, sau tháng ngày đi du hí giải độc con trong giống chó nên chó tưởng con là chó.

Chính Khứa xấu hổ không từ đi qua hay chuyện, bảo môn đệ:

— Những kẻ đi hai chân ra nước ngoài ăn hại đất nái, khi trở về đi bằng 4 chân. Đến như chó mà cũng nhận ra, huống chi người thức giả. Các con nhớ chuyện đó mà giữ mình này.

SƠN XÌ MA KÈN

Khi bị táo bón, thầy thuốc bảo ta bị nhiệt. Bền dạy uống lục nhải, ăn che đậu đen hay dóp đu đủ để... giải nhiệt. Khi bị đi đại rất, thầy thuốc bảo ta uống lá má đề... giải tỏa óng dái. Khi bị trúng độc thầy thuốc tìm cách xông khừ chất độc khỏi bao tử ta gọi là giải độc. Giải độc danh từ vàng mười của nghị đức nghị cái Giao Chỉ xuất xứ từ... nền đạo cầu, truyền tấn.

Đệ nhất Công Hoà nhà nước của Tổng Thống Ngô đình Diệm bị các cụ thầy tăng cây sinh từ phủ vào dư luận Mỹ khiến cả một nền cách mạng vĩ đại là cách mạng nhân vị giữa đêch chịu nổi. Một người đàn bà tự vì mình như con chuồn chuồn « khi vui thì đậu khi buồn lại bay » là Bà Trần Lệ Xuân vợ của người quá cố Ngô đình Nhu phải bay sang Tây sang Mèo để nhất định làm Thiên Sơn Đồng Mộ, giải độc dư luận Mèo và thế giới. Cái sự giải độc của bà Trần lệ Xuân không đi đến đâu.

à vì bà không giải độc cho dân tộc khôn khéo này mà chỉ nhằm giải độc cho gia đình bên chồng bà.

Mặc dầu vậy người đàn bà ấy đã đóng trọn vai trò giải độc một cách đáng ngợi khen. Bà nói tiếng Tây tiếng Mèo như gió. Không phải nói để mà nói mà nói cho người ta nghe và phục lẫn. Nền đệ 1 CH đã gồm cả tội Tương chằng nên phắc đề thương xiùm chỉ sĩ Ngô đình Diệm đã không được mặc sớ mi Tô Bia và chôn dưới lòng đất nghĩa địa Mạc đình Chi. Ở giữa chỉ sĩ Ngô đình Diệm «bị» chôn ở nghĩa địa Mạc đình Chi chắc ông cụ sẽ lấy làm một sự khó... các liệt sĩ anh thời quanh mình lắm lắm.

Bước qua nền đệ nhị Công Hoà chương trình chính trị có vẻ phong phú tạp lục hơn nhưng thiếu danh từ. Thành ra người ta lại cứ phải sai lại những «huân thị hiệu từ, giải độc» một cách buồn như trâu giã nhai cỏ. Hai người đi tiên phong trong công cuộc « xét lại » giá trị của danh từ bợ đỡ là quý ông Phạm Việt Tuyên và Nguyễn Ngọc Linh, hai cái chí lớn này gặp nhau ở câu « xin TT ban huấn từ cho anh em ». Những danh từ « năng » được dùng ở đệ nhất Công Hoà lần lượt được trọng dụng. do đó, danh từ giải độc hầu hãnh đem ra nần mó. Và những người nần mó, kỹ nhưt là các ông dân biểu, nghị sĩ, tức là các cụ trong rân dưng trường là các con rận trong cụ.

Giải độc! Sư bố nhà, anh, giải độc a! Anh đều bỏ cha đi ấy. Từ có anh, khối thảng sâu bọ dờ ngó dờ ngong ở nơi đất khách quê người. Giải độc cả lò nhà anh, tại anh mà ta phọt cảm hứng trở về cái nghề viết sống sướng bằng chân trái. Ta viết thiên bị kịch dâm dề Rải độc đây. Hỏi các anh ngong bắt nạt chính quyền hoạch họa nhưn ông cô ông cảm ta vì những kẻ « thấp cổ bé miệng » ấy mà chứ các anh từ hôm nay. Lắng tai nghe đây hỏi những thảng bắt tài vô tướng chuyên ăn cắp tượng và buôn lịch cời trường.

1.- NGƯỜI ĐI TỚ CŨNG ĐỜI ĐI, TỚ ĐI GIẢI ĐỘC TÍ TI VỚI ĐỜI

Ông chủ tịch Viện nhi Đồng lạc chuông cà rem tổng cộng là 16 phát đề dọa lũ nhi đồng đang gân cổ cò cãi nhau vụ xuất ngoại du hí. Lũ nhi đồng ồn ào như đám nhặng đậu trên đồng sớ mít. Chuông lạc, nhi đồng ồn ào, vo ve quyết liệt thêm. Ông chủ tịch chỉ là một sự cầu sớnon bỏ. Ông sửa lại gọng kính, vớ cái vô đập chan chát rồi ông hét:

— Xi lảng! Các em im lặng. Viện nhi đồng đâu phải là nơi của bọn đầu trộm đuôi cướp giành phần nhau một cuộc ăn hàng.

Lũ nhi đồng im lặng nghe ông chủ tịch giảng dạy luân lý giáo khoa thư. Tương bở ông chủ tịch đọc bài học thuộc lòng:

Hỡi các cậu bé con

Đang lúc tuổi còn non

Các cậu phải chăm học

Có học mới lãnh phần

Một chú nhi đồng thước loa rân mắt

đớp chát:

— Đang học thấy mẹ đây nè. Bộ cụ ngờ tui này chơi bài ba lá hần

Chú nhi đồng này họ Dương, tên Bốn. Chú Dương Bốn nghe nói chưa hết mũi sữa đêm nằm ngủ thỉnh thoảng vươn còn dái dầm lại quen ngậm núm vú cao su nên hề ngủ là đưa ngón tay cái vô miệng mút bằng thích Dương Bốn thù nhất bọn rười tái béo. Cái thành tích này lửa của cuộc đời nhi đồng mầm non tổ quốc của chú ta là đã anh dũng hạ gục một tay giám khảo cuộc thi sắc đẹp của chị em ta ở trường chó. Dương Bốn kết tội tham «bùng cái tròn». Hội đồng chấm thí nhao nhao phân đối. Ban tổ chức giả vờ bịt tai vào Dương Bốn hiện ngang đoạt chiến thắng để thừa thắng xông lên phát ngôn một câu rất lóng ghì vào nền văn nghệ Vườn Lài.

— « Tôi là nhi đồng, cái miệng của tôi có gang có thép miệng tôi không thể là «đồ» của kẻ khó vừa nhọ vừa thâm ».

Những thằng nhà báo ba que xỏ lá nhất Giao Chỉ như Sức Mấy, Ma Cạo, Thương Sinh, Dê húc Càn, Cường Sinh bèn nhón lần cái miệng của ông nhi đồng, Dương Bốn.

Dương Bốn nhà nhi đồng hùng hăng nhất nước, vừa phọt được câu rưng rưng đồng cơm nhà hát nhón, bèn bị Trang Nguyễn bệnh chủ tịch Hoàn Lương, rống búu giẻ vào miệng:

— Bạn nói cái gì là bài ba lá, là học thấy mẹ? Đây là nhà hát, nếu không có tài diễn hề tạp lục, người ta nên ngậm miệng ăn tiền. Chứ đêch thể học sòng sát phạt nhau. Còn bạn học thấy mẹ hay thấy cha, bạn tưởng bạn học phước thiên à? Đây, dao nọ, chỉ vì lũ chúng ta lười đi học, la dờ kêu lại nhải mới học, mà cả nước đảo mà tổ của chúng ta lên. Tôi khuyên bạn nên cầm cái mồm bạn lại để nghe ông chủ tịch sắp sửa tuyên bố một vấn đề quyền rũ.

Dương Bốn định xưng cò. Thì Mã Tiên chặn bạn lại bằng câu hỏi:

— Thơm không?

Trang Nguyễn đập bàn:

— Cái gì thơm?

Mã Tiên đáp:

— Về vấn đề í mà.

Trang Nguyễn cười rười. Nụ cười của luật sư vô được thân chủ cóc tía.

— Thơm lắm, Thơm như mít ấy!

Mã Tiên hít hà:

— Thế thì tuyệt. Mẹ kiếp, vô đây đã hưởng những thứ thơm như mít.

Mã Tiên chụp lấy mít cò:

— Thưa anh em, anh em đừng ồn ào như những bữa. Anh em hãy nín thở nghe cụ chủ tịch tuyên bố một vấn đề thom như mít.

Cả viện hít hà. Cứ y hệt như chó sủa đang làm một sự đánh hơi. Cụ Chủ tịch Hoàn Lương vuốt râu đắc chí. Cụ nghĩ thầm : "Bố các con, các con nghe hơi giỏi tệ. Đã vậy ông hành các con một tí tí cho bỏ những lúc các con bắt ông vất vả đập vỗ và lắc chuông cà rem". Cụ nhõng nhõng :

— Tôi dểch muốn nói gì nữa, Tôi chán các chú quá.
Dương Bốn nằn nì.
— Cụ ơi, cụ nói đi cho chúng cháu nghe.
Mã Tiên phụ họa :
— Cụ bật mí cái vấn đề thom như mít đi cụ.

Cụ chủ tịch bắt chước câu con cháu tự của bà Phó Đoàn mà rằng :
— « Ông chả, ông chả ».
Trạng Nguyên dơ cao tay :
— Hì giúp bọn hèn này ngửi mùi mít đi cụ. Bọn hèn này long trọng hứa rằng sẽ đem hết những cái ghế lò để đồ chỉ trên ghế chủ tịch của cụ.

Dương Bốn nịnh.
— Riêng cháu, cháu bắt thêm bốn cái đinh bù loong vào hai cái đùi cụ. Cụ sẽ là chủ tịch muôn năm.
Chủ tịch Hoàn Lương uể oải :
— Ủ, thì nói, sợ chó gì.

Mã Tiên hoan hô, Cụ Hoàn Lương nghiêm giọng :
— Xi lằng ! Đứa nào còn nói, cả nhà nó chết.

Viện nhi đồng im phăng phắc. Con ruồi bay nghe rõ tiếng. Người ta còn nghe rõ cả tiếng lá đồ trên mười đầu ngón tay Nhị Kiều, em nhi đồng nữ thơ thân nặng tình, tiếng đàn hai viên tướng tượng của em Nin Đê tiếng thờ dài lo sợ ký tên của em Hoa Râm Bụt. Hễ người thấy mùi thom là y như rằng cả làng yên lặng.

Cụ chủ tịch rãi :
— Bọn Việt Cộng khốn nạn đang cấy sinh tử phù vào dự luận Âu Châu. Cái chính nghĩa của Giao Chỉ ta đang nhiễm độc. Tôi có thể nói là chính nghĩa của ta bị lục cù đinh tiên pháo một phần vì bọn Việt Cộng, một phần vì quý đại sứ của ta ở hải ngoại :

Dương Bốn lăm lăm :
— Tường cái gì thom, ai ngờ vấn đề thối như rơm từ khuya.

Cụ chủ tịch tiếp tục :
— Nền ngoại giao tại hải ngoại thật là lăm lỵ bi đát. Có thể tưởng tượng được rằng, ngay tại Tập Chung là nước đồng minh vĩ đại của Giao Chỉ ta lại xảy ra một chuyện lăm lỵ bi đát. Đó là vụ quan sát viên tại Liên Hiệp Quốc của ta, ông Nguyễn hữu Chí, bị bọn nhóc phản chiến thân Vem xử ức, đồ nước lã vào đầu ông ấy và đòi đánh ông ấy nửa chết. Tức thấy mẹ đi ấy. Đầu đại sứ ta đầu phải là đầu vịt mà chúng nó đồ nước lên. Quý vị ấy chỉ là đầu vịt khi dân Giao Chỉ chửi bới những sự bê bối của quý vị ấy mà quý vị ấy cứ nhe răng cười trừ thôi. Các bạn nghĩ sao ?

Hội trường như sấm nổ. Cụ Hoàn Lương thật khéo khích động lòng yêu nước của lũ nhi đồng rất ít thích yêu nước. Những nắm tay đập xuống bàn :

— Sư bố Cộng sản.
— Cả lũ bọn phản chiến Mèo !
— Đại sứ Bùi Đạm bết quá, gọi về gấp lôi ra viện để hạch hỏi cho bõ ghét !
Cụ chủ tịch Hoàn Lương cảm khái :

— Còn tức nữa. Các bạn có nhớ bọn sinh viên thân Cộng ở Thụy Điển phá phách những buổi nói chuyện của chí sĩ Trần Văn Ân không ?

Vấn cái mưng cũ, chủ tịch Hoàn Lương đập vỗ đánh bốp một phát sứt gãy cán mà rằng :

— Thế có ức không cơ chứ ?
Bọn nhi đồng xấn tay áo phẫn nộ :
— Ưc thấy mẹ đi ấy.

Chủ tịch Hoàn Lương làm một quả nhận định « vốc dảng » quý vị đại sứ Giao Chỉ ở Tây Đức, Ý Đại Ly, Anh Cát Ly, Thụy Sĩ, Phú Lãng Sa, Thái Lan... Cụ chiếu cố rất kỹ đến đại sứ Định Bất Chính.

Theo ý cụ, những vụ xi căng đàn ở tòa Đại sứ Giao Chỉ tại Tiêm La, nếu là người có liêm sỉ, Định Bất Chính phải từ chức ngay. Tiếc thay, Định Bất Chính lại là đồ đệ của Đinh Xuân Thu, tổ sư Tinh Tú Phái, nên hẳn ta cương quyết đề cử lên cái ghế đại sứ, nại có thượng cấp không bợn tai đuôi về nước. Định Bất Chính cần bắt đinh bù loong vào đùi, lý do chính vì hẳn mới vỗ được em Giao Chỉ thom như mít. Em này là phái viên của tờ báo Nhật ở Saigon. Em Mai Khanh đã hứa hôn với cụ Song Phố. Cụ Song Phố mặc học ở Mỹ. Em qua Tiêm La, gặp Định Bất Chính, tỏ tài o em. Và em đã nhảy bổ vào đôi bàn tay lông lá của Định Bất Chính, quên bỏ nó mất người tình Song Phố. Em mê làm bà đại sứ ! Mợ kiếp đời chó thế đấy.

Hỡi Song Phố,
Mày cù lằn quá, mày đã không cấy cho em tí sinh tử phù nào trước khi em lấy thằng Định Bất Chính. Ôi mày đề con chim cú nó đậu trên cây ngô đồng. Thằng Bất Chính của ý nhân của mày thì đã có người rửa hận giùm mày. Người đó là cụ chủ tịch Hoàn Lương.

Sa u khi xịt DDT vào những ổ ứn hại đất nát tại hải ngoại, cụ Hoàn Lương ngao ngán y hệt tiếng nói ngao ngán của hội dưới trời.

— Tôi nhắc lại, do cái nền ngoại giao, vụ dờn hít của ta ở n ngoại quốc mà chính nghĩa quốc gia mới bị bọn khốn lỵ tưởng bị lục cù đinh tiên pháo. Bởi vậy, tôi quyết định

Chủ tịch Hoàn Lương hăng giọng ho Trạng Nguyên véo đùi Thố Tin :

— Sắp đến vấn đề thom như mít rồi đó.
Chủ tịch Hoàn Lương mở nắp hộp « Pát tin van da », nhón một viên bỏ vào mồm chờ cho chất bạc hà làm nóng cổ họng, cụ Hoàn Lương đầu tiếp.

— Tôi quyết định cử nhiều phái đoàn ra ngoại quốc để chữa các bệnh giang mai, lậu, hột xoài, lục cù đinh tiên pháo trong dự luận ngoại quốc. Gọi là đi giải độc.

Đi giải độc ! A, đúng là vấn đề thom như mít. Dương Bốn khoái tí, reo ầm ỹ.

— Thích quá, tôi sắp đi giải độc.
Trạng Nguyên cậy mình là luật sư, có tí tí Mèo ngữ, lại làm chủ tịch Ủy ban Ngoại giao Viện Nhi Đồng, lên cái giọng kẻ cả :

— Đừng tưởng bở. Phải thông thạo ngoại ngữ thì mới chữa được lục cù đinh tiên pháo.

Dương Bốn hất đầu, dơ bàn tay lên, biểu diễn bài Récatoin Française :

— *Voici ma main,
Elle a cinq doigts
En voici deux
En voici trois...*
và bài Lesson 6 trong cuốn *Anglais vivant*,
*What is this ?
This is Jack ?
What is Jack
Jack is boy.*

Đề chúng tôi mình học nhiều sách, Dương Bốn đi thêm bài 1 cuốn *Anglais sans peine*.

*My tailor is rich.
My tailor is not rich.
Our doctor is good.
Our doctor is not good.*
Trạng Nguyên bủ môi :

— Bớ khi, vốn liếng ngoại ngữ của mày như thế mà đòi sang Âu Châu giải độc ư ?
Dương Bốn nháy mắt cầu hòa !

— Vậy mà còn hơn Le Pou mày lỵ. Thề Diệt Đền Sáng, Cái thằng lùn tí Đền Sáng chữ Giao Chỉ còn ăn dong thì sao. Đấy mày cứ đọc cái mẫu phân ưu của nó trên báo Xây Dựng của đạo sĩ Nguyễn quang Lâm thì biết kiến thức của nó. Sư nhà nó, nó làm dân biểu chứ vợ nó cũng làm dân biểu sao mà

chia buồn cái chết của linh mục Mai Ngọc Khuê, nó viết ở dưới hàng chữ thờ bi « Ông bà dân biểu Đền Sáng ». Đấy chữ nghĩa của nó chưa đủ để chia vui, chia buồn thì đã sao đâu. Bà chị Hoa Râm Bụt còn dểch biết ký tên چرا mà.

Trạng Nguyên chợt nhớ ra cái thực trạng bi đát của Viện Nhi Đồng quá ba phần tư là đồ bá láp, dốt nát, ngu xuẩn. Hân giã vỗ thờ dài, thông qua vụ ngoại ngữ mí lỵ. Dương Bốn. Trong khi chủ tịch Hoàn Lương nói :

— Phái đoàn đầu tiên sẽ gồm mười người chia làm hai tốp một tốp sang Âu châu một tốp qua Nhật Bản Hong kong giải độc dự luận nhiễm vi trùng giang mai. Quý ban ở đây đều tài ba lỗi lạc cả, vậy không thể khảo sát ngoại ngữ quý ban. Cũng không thể chỉ định. Vậy tôi mở một cuộc xổ số nhân viên đi rải độc. Ai trúng số, người ấy đi trước.

Mã Tiên tự là Mã xin phản đối :

— Không được. Nếu mở xổ số chọn người đi, tôi e bọn nhóc chữ căn đôi sẽ trúng số hết cho mà coi.

Thố Tin vận Mã Xin :
— Bạn vin vào lý do nào mà quả quyết vậy

Chủ tịch Hoàn Lương lóng tai nghe, Hôm qua, cụ mới đến M, Cát cắt tóc và lấy ráy tai. Tài tử Tuấn già chăm chút cho cụ các đầu rất bay bướm. Hân lói ra khỏi lỗ ráy cụ bầy cục ráy nên, tuy già mà cụ vườn còn nghe được nhiều chuyện lăm. M. Cát là nơi tắm hơi, cắt tóc. Năm ngoái, chỉ vì quên chữ M mí lỵ cái đầu phàm má ông Mỹ cả là Williams Buer ông ấy đây cái lông... Mỹ thuộc địa, Mỹ đồn điền chuối và mía ở Mỹ Châu là tanh.

Chả là, các em bán và máy bay của hãng tàu bay Cat đường Tự Do tưởng con nhà Thương sinh chơi các em, xô các em là chị em đầm bốp. Các em mới gáy ông chủ Bauer. Và ông chủ ngó ngán của các em, đi một đường Thanh mĩ nh rất hồn láo. Đề tránh phải nghe ngôn ngữ hồn láo của thứ Mỹ ngu xuẩn lần này. Phòng tịch viết rõ M, Cat.

Các em bôi cái của hãng Cat ưa chơi các kiểu độc lăm. Các em còn vận động với bà bô mở một buổi tiệc, mời chủ nhiệm của thợ viết đến đề ni non ai oán. hy vọng chủ nhiệm đuổi thợ viết đi vì thợ viết đã, vô tình, làm cho quốc dân tưởng nơi các em làm bôi cái chà cái ở tắm hơi đầm bốp ra rít.

Lại nói, chủ tịch Hoàng Lương nhờ lấy ráy tai mà nghe được cái nền bản khoản của những chú nhi đồng thềm xuất ngoại du hí và giải độc. Cụ tự nghĩ :

Kệ bu chúng mày. Chúng mày cứ cẩu xé nhau đi. Thằng nào to miệng thắng ấy thắng.

Viện Nhi Đồng quả nhiên, ồn ào một chuyện đi. Không ồn ào sao được. Một đời người của ba phần tư những anh nhi đồng cứu quốc này, nên không lọt về viên, thì chỉ biết Sài Gòn là cùng. Khỏi anh cả đầu, ngót nửa đời còn chưa biết Sài Gòn là gì. Đêm đêm - vận la đó nghe hát « Sài Gòn đẹp lắm, Sài Gòn ơi - Sài Gòn ơi... ». Tắm bồn các anh cứ bản cả lên. Bản lên như một thằng nhãi mới lớn với được tập báo hành lạc «mêch lô vơ» xuất bản ở Thụy Điển. Nếu không có cái sự dân chủ bài tập, khối anh nhi đồng, giờ phút này đang canh đồn xã giả dụ anh ta là dân vệ, hay hầu bàn - giả dụ các anh là các chủ xi nách ba Văn vãn.

Mỗi cuộc biên đầu trong cõi người ta thường vô số người chết để cho SÁU ! BỎ lên làm người.

(Xem tiếp trang 2)

LỚP TOÁN LÝ HÓA

HUYỀN-NGỌC-TIỂU

2-5-69 TỔNG KHAI GIẢNG CÁC LỚP HÈ

Thất - Lục - Ngũ - Tứ - Tam AB - Nhị AB

Luyện thi TH Đệ I cấp

— TỬ TÀI I A-B — TỬ TÀI II A-B

GHI TÊN GIỮ CHỖ TẠI :

25 Ngô Tùng Châu — Gia Định

196, Trần quang Khải (gần góc đường Hai

bà Trưng)

631, Trần quốc Toàn (trường Quốc Toàn)

268/1, Lý Thái Tồ (trước trạm tiếp cư Pétruský)

KHI SU - TỬ NGOẠI GIAO HỒNG MỌI NGƯỜI SỢ ĐẾN... RỤNG RỒN

★ Một con ruồi đã đậu vào trán ngoại trưởng Với mục đích gì ?

Tối ngày 21-4 vừa qua trên màn ảnh «về Tiền thành hình». Ngoại Trưởng thành con su tử của nền Ngoại Giao đã «hồng» về mấy vấn đề quan trọng. Sau đây là những nhận xét nham nhở của một thằng nhà báo ăn ở ở bản nhất nước.

RÚT LÀM SAO

Một ký giả hỏi Ngoại trưởng là quân đồng minh của VNCH nên rút song phương và cũng lúc với BV, hay rút sau BV như công thức Ma ni. Ngoại trưởng đã trả lời là không nhất thiết phải rút sau.

Nhưng trước đó Tổng Thống đã tuyên bố đồng minh của VNCH rút sau BV.

Người ta còn nhớ, trước đây, khi đề cập đến một lời tuyên bố của Bộ Trưởng Clifford, Ngoại trưởng Thành đã bảo một Bộ Trưởng không thể nói khác với Tổng Thống. Bây giờ phải chăng Tổng Trưởng Ngoại giao có quyền nói khác Tổng thống ?

NẾU NẾU, VÀ NẾU

Một thằng nhà báo hỏi : «xin ông Tổng trưởng cho biết hiện nay hòa đàm Balé đã tiến triển tới đâu ? Có dấu hiệu nào cho thấy cuộc hòa đàm Ba lê sẽ có kết quả đã chiến tranh VN được giải quyết trong năm nay ở con su tử ngoại giao đã «hồng» như sau : « Nếu ông hỏi về dấu hiệu thì tôi tưởng là dấu hiệu đó sẽ có ở VNCH chứ không phải ở Balé, dấu hiệu đó phải có ở VNCH trước. Nếu VNCH chúng ta thắng những trận lớn, nếu tại VNCH chúng ta phá vỡ những cuộc tấn công dự định của Cộng Sản, chúng ta xây dựng một nền hành chánh tốt đẹp (đến chỗ này, một con ruồi đã đậu vào trán Ngoại Trưởng. Bỏ cái con ruồi đến là ngứa, chắc là thuộc loại «ruồi tái béo» trán Ngoại Trưởng chứ đâu phải chấm chấm mà tấp vô) phát triển xây dựng nông thôn, bảo vệ được nhiều dân, nhiều làng nếu chúng ta bài trừ được những tệ nạn xã hội. Nếu quân đội chúng ta càng ngày càng lớn mạnh, càng ngày càng thêm võ khí tối tân, thì đó là những dấu hiệu, những yếu tố làm cho cuộc hội đàm Ba lê tiến triển.

— Nếu chúng ta có thể đánh đuổi quân Cộng Sản vượt trớn qua biên giới Cao Mên, nếu chúng ta có thể triệt hạ những căn cứ quân

đội Bắc Việt tại Lào và Cao Mên, thì đó là những yếu tố quan trọng làm cho cuộc hội đàm Ba lê tiến triển tốt đẹp, lúc đó duân Đồi Bắc Việt sẽ không còn chỗ trú quân, không còn chỗ dưỡng quân. Không còn chỗ trốn tránh, sẽ phải điều trình, sẽ phải chấm dứt xâm lăng, tức là Cuộc hội đàm Ba lê sẽ tiến triển tốt đẹp.

Ồi ! chỉ cần một chữ «nếu», người ta có thể đúc thành La Mã vào trong một cái lọ, và Ngoại Trưởng có thể lên cung quảng hú hí với Chị Hằng. Thế mà, để trả lời một câu hỏi, Ngoại trưởng đã dùng đến 7 chữ «nếu». Sao Ngoại Trưởng không thêm vài chữ nếu nữa như : cả ở bọn Cộng sản BV cũng đau bụng té ra mà chết hẳn rắng. Nếu Mao Trạch Đông dâng lục địa Trung Hoa cho họ Tướng, nếu Nga số xin làm tiêu bang thứ 51 của Hoa kỳ v.v. và nếu như vậy thì hết mẹ nó Cộng sản rồi, cần chó gì phải hòa đàm nữa cho nó mệt !

Ngã tư Quốc Tế

Nhà báo Hồ lô hỏi : «Nước Căm Bốt căn cứ vào những văn kiện lịch sử và pháp luật nào thiết lập một ranh giới mới khác với ranh giới cũ. Ranh giới mới của Căm Bốt theo ông Tổng Trưởng cho biết, thì nó sẽ chiếm mất của ta bao nhiêu phần trăm lãnh thổ ?

Su tử Saigon hồng : «nếu năm 1969 này mà quốc gia nào cũng lật sử ký ra để mà đòi hỏi về lại biên giới thì cả cái thế giới này sẽ có chiến tranh chứ không riêng gì ở giữa VN và Căm Bốt. Hiện tại chúng ta có gần một triệu quân đội thì hỏi Căm Bốt với 35.000 quân đội làm sao mà đòi về lại».

Ồi ! người ta tưởng trong giai đoạn này mặt trận ngoại giao quan trọng hơn mặt trận quân sự và làm Ngoại giao phải dựa trên lý trí và luật pháp. Ai ngờ ở nước ta nhờ phúc đức Quốc Tổ lại phát sinh ra một ông Ngoại Trưởng có óc cần lý trí và luật pháp, và chỉ cần sức mạnh Ai ai như ta đây có hàng triệu quân, tụi bay ít quân, Sức mấy mà dám chọc vào ta.

Ngày xưa ở bên Tàu, có Tân Cối ngày ngày ra ngã tư quốc tế phanh ngực mà dọa bọn trẻ con, chẳng chịu học hành để biết lẽ phải trái ở đời. Một hôm ông bố giận quá, cầm chổi lông gà đuổi đánh khắp làng trên xã dưới. Bà mẹ thương con, mới can chớng mà rặng ông hãy nương tay biết đâu

sau này nó chẳng khá. Ông bố nề vợ đánh tha. Tân Cối vẫn chững vào tạt ấy. Đến tuổi lấy thì căn cước bèn tự ý đổi tên là Tô Tần.

Quả nhiên về sau được nước Ngu trọng dụng. Ông bố giận quá bỏ đi mất. Cảnh Sát tìm đầu cũng không thấy.

100 EM GI 100

Khi có thằng nhà báo hỏi ngoại trưởng về vấn đề thông tin quốc ngoại. Ngoại Trưởng đáp : «mỗi sứ quán nào cũng có một, hai hay ba tuần san và những nguyệt san bằng Việt Ngữ» cho kiểu bào, bằng Anh hay Pháp Ngữ và có khi bằng thổ ngữ như là tiếng Nhật, như là tiếng Tàu, tiếng Ý pha nho, tiếng Ý Đại Lợi, tiếng Á Rập Con số tập san do các sứ quán xuất bản đã lên đến vào khoảng 50 tập san khác nhau. Tại Nha Thông Tin báo chí của bộ ngoại giao thì có một tuần báo bằng Việt Ngữ một tuần báo bằng pháp Ngữ một tuần báo bằng Anh Ngữ đó là chưa kể tập thông tin hàng tuần. Nếu đem ra so sánh với trước kia thì tại các nhiệm sở VNCH ở ngoại quốc số lượng của các tập san đã tăng lên 100 trong những tháng vừa qua, và tại Nha thông tin Báo chí Bộ Ngoại giao đã tăng lên 40%.

Tăng lên từ 100% đến 40% như vậy là tốt quá rồi. Nhưng về vấn đề thông tin báo chí, dù là quốc nội hay quốc ngoại cái lượng không quan hệ bằng cái phẩm.

Dù có in thật nhiều, nhưng chứa đựng một nội dung vô ích, hoặc những luận điệu tuyên truyền rề tiề, bợ đỡ, «thượng cần vận» thì in nhiều chỉ tốn giấy, Phất ra có khi còn có hại hơn không.

Phần lớn những tài liệu báo chí của Bộ ngoại giao thường chỉ phát hành ở ngoại quốc, người quốc nội ít ai biết nội dung nó ra sao. Nhưng nếu ai có dịp may được ghé mắt tới một lần, thì sẽ khốc hết. Hình thức in đẹp lắm Nhưng nội dung không chú trọng tới sự cố gắng của toàn quân toàn dân trong nỗ lực diệt cộng và kiến

thiết mà thường đăng toàn hình ảnh những lời tuyên bố, và tin tức về các ông lớn. Lại có khi đăng cả một bài luận thuyết về... Tiểu ngạo giang Hồ ! Mẹ kiếp cứ làm như cả thế giới đều là đồ đệ của Kim Dung !

Đấy, với những tuần san nguyệt san như vậy, thì dù có tăng đến một ngàn phần trăm cũng chỉ việc đem bán cho. Ba Tàu chợ nhớn !

NGUY BIỆN !

Người viết muốn chấm dứt bài này bằng cách trở lại đầu cuộc phỏng vấn. Khi một thằng nhà báo con chiến của cha Lâm hỏi về vấn đề quân Đồng minh của VNCH rút sau hay cùng với Cộng quân. Ngoại Trưởng đáp : «nếu chúng ta quan niệm rằng quân Bắc Việt phải rút hết khỏi lãnh thổ VNCH, nếu quan niệm rằng người lính cuối cùng của BV nhả ra khỏi VNCH, thì bên đồng minh mới bắt đầu rút quân nếu chúng ta quan niệm như vậy thì chúng ta đã giao cho Bắc Việt một quyền rất lớn, là cái quyền không cho quân đội đồng minh rút lui. Chỉ cần để lại một người lính, một toán lính nhỏ của BV tại VNCH thì không có một người lính đồng minh nào

Đấy Ngoại Trưởng đã tuyên bố nguyên văn như vậy đấy, và sau đây là có thể rút lui được, tức là bắt buộc Hoa Kỳ phải tiếp tục chi tiêu một số tiền khổng lồ vào khoảng 30 tỷ để nuôi hơn nửa triệu quân tại VNCH và chúng ta biết rằng sự hiện diện của một số đông quân đội ngoại quốc tại VNCH Như vậy không phải là không có những hậu quả khó khăn cho nền kinh tế của chúng ta»

nguyên văn lời phê bình trên Báo Xây Dựng của cha Lâm.

« Giải thích rằng, «Nếu chúng ta đòi Cộng sản BV triệt thoái hết quân đội của họ rồi sau đó chúng ta mới chịu cho quân đội Hoa Kỳ và đồng minh rút đi tức là chúng ta đã cho Hà Nội cái quyền rộng lớn định đoạt vấn đề triệt thoái quân đội Hoa Kỳ và Đồng minh ». thì thực là nguy hiểm ! »

« Không những nguy hiểm, mất lập trường mà về phương diện chiến thuật, còn là một «dại dột» thâm hại ! Hà nội sẽ từ đó mà luận đoán rằng : Họ có thể tiếp tục ngoan cố ! Sự ngoan cố của họ, rút cục, sẽ có thể dồn Hoa Kỳ tới chỗ đơn phương nhượng bộ và «triệt thoái», vì không còn thể chi tiêu mỗi năm hàng năm 30 tỷ Mỹ kim» để duy trì một lực lượng hùng hậu tại chiến trường này.

Kính thưa quý vị, lời bàn của báo Xây Dựng đã chấm dứt chương trình nhận diện su tử của chúng tôi ngày hôm nay.

Xin trân trọng kính chào quý vị.
M. T

Vì lý do kỹ thuật Gia (h) Ferrent phải gác lại một kỳ. Số tới bạn Người họ Trần sẽ vi vút bay bướm.

Tường thuật một...

(Tiếp theo trang 4)

- Đánh bỏ cha thằng phàn ghé đi.
- Bồi lại tiền đi.

Rồi có tiếng vật nhao, tiếng lên đạn súng tiếng la ó, tiếng chiêng trống lộn xà ngầu.

Lại có kẻ hỏi :

— Đứa nào nuôi gà ma ? Đứa nào vay nợ nhà nước ?

Một anh trung niên đeo kiếng tiến ra quát :

— Tui vay nợ thì mặc mẹ tui, ăn nhảm gì tới các anh, Bao giờ thằng em tui làm Tề tương tui sẽ trả.

Lại có kẻ tỏ cáo :

— Còn thằng sang tây chơi điếm và mỗ

nổi với bọn mọi Da đỏ ?

Có tiếng nhao nhao :

— T ruất ghé nó đi

— Cúp lương nó đi.

Phiên họp đang sôi nổi thì có đứa bung tới một nôi cháo, mí lá thuốc xông lên nồng nặc, bọn mọi nhì đồng xúm vào tranh ăn.

Quên mẹ nó cả họp.

Hế là phiên họp bộ lạc giải tán,

Đếch đi đến đâu.

CẢ KÊ DÊ NGÕNG

LÍNH CƠM ÁO VÀ CUỘC ĐỜI

Có nhiều người bạn lấy làm lạ, vì từ ngày tôi phụ trách mục này chỉ viết nhiều chuyện lính. Tôi còn muốn kêu lớn tiếng lên nữa, để cho tất cả mọi người để ý đến chúng tôi, nhìn tới tương lai « học không hay, cày không biết » của chúng tôi, mà làm cho cuộc đời và cơm áo của chúng tôi được khá hơn.

Đã nhiều lần, tôi đi công tác thật xa, gặp các bạn già. Ở đâu cũng chỉ nói tới ba chữ nghèo, đói, khổ. Chúng tôi nói chuyện với nhau, sống và lo cho tương lai lũ con cháu, để rồi phải buồn vì chuyện cơm áo, cuộc đời.

Chúng tôi cùng nói đến chuyện hòa bình. Một ngày mai đây, quân đội chỉ dùng thuần túy là để bảo vệ kinh tế. Và kinh tế dùng để nuôi quân đội. Nhưng bây giờ Nhà Nước đã sửa soạn cho việc kinh tế hậu chiến hậu chiến hay chưa? Hay là vẫn phải sống bám vào viện trợ từ cái bù lông, đỉnh ốc.

Không có lúc nào, những thằng lính già như chúng tôi, thiết tha với việc giải ngũ bằng lúc này. Chúng tôi nghĩ rằng, với sắc luật Tòng Động viên, nhà nước đã xa vào mé hồn trần của nước Cộng Hòa. Bữa nay hăm dọa rút quân, ngày mai đòi tăng quân số Giao chỉ Đê cho thanh niên của nước này, không còn sửa soạn được gì cho cuộc sống kỹ thuật... Rồi tới ngày hòa bình, thả ra ngoài một lũ thanh niên lêu bêu, làm nghề gì cũng chỉ là một thứ chuyên viên hạng bét. Kết quả là vẫn phải nhập cảng đủ mọi thứ và tình trạng Chợ Trôi buôn đồ Mỹ cũng không khác hiện nay.

Những người lo về kinh tế hậu chiến của xứ này, chỉ nghĩ tới việc mời người nước khác, lo về công việc tái thiết. Chưa có người nào nghĩ tới việc giải quyết vấn đề nhân lực. Sao không sửa soạn ngay từ bây giờ cho giải ngũ những người lính mà thâm niên quân vụ đã trên mười lăm năm, để rồi dùng những người đó vào những xí nghiệp nặng chất chuyên môn, rồi mai đây, sẽ là những người chuyên viên giỏi, lại tiếp tục đào tạo lớp chuyên viên đàn em? Tôi nghĩ rằng, việc đầu tư nhân lực là cần thiết trong lúc này.

Một người bạn già nói với tôi bằng một giọng chán nản.

— Tuổi chúng mình đã bốn mươi niên, cực khổ đã nhiều, gian nguy cũng lắm. Gian cốt đã mòn, đầu gối đã lỏng thân thể suy nhược vậy mà không cho chúng mình « phục viên » để làm lại cuộc đời, còn bắt kéo cày tới bao lâu?... Trong lúc đất nước này đầy cả thanh niên, chạy không ngoài đường phố.

Tôi đã ngồi nghe anh nói trong cái mù mù tím tím bên cạnh hàng rào giây kẽm gai. Gió từ miền biển, thổi hơi muối vào thật lộng. Cộng Sản không phải là một thứ đáng sợ như thiên hạ đã phóng đại tô màu. Nhất là những thằng lính chúng tôi, không bao giờ sợ Cộng Sản. Nếu Nhà Nước làm chủ được nông thôn, bãi trừ được tham nhũng, không có sự chia bè, kéo cánh, thì chúng ta không cần đấu tranh quân sự hay chính trị mà cũng thắng được Cộng Sản là cái chắc.

Điều ước mong của tôi là chỉ cần làm một công việc, làm một nghề, cùng đủ lo vấn đề cơm áo. Nhưng hiện nay, tôi làm rất nhiều nghề vẫn túng trước, hụt sau. Ấy vậy mà tôi vẫn phải đuổi theo tiện nghi để rồi thấy cuộc đời của mình, chẳng bao giờ đầy đủ tiện nghi.

Một người lính ở vùng nước mặn vừa gửi cho tôi một lá thư, lời lẽ rất ư là phân nộ với những « sáng tác » văn nghệ mà đề tài là đời lính. Bạn lính ơi! Bạn ở tân mại Tiểu Đoàn 32 Bộ Binh, bạn gửi cho tôi những giọng chữ ấy, thì tôi cũng cố đăng lên để... chửi cha chúng nó.

Chúng nó là ai?... Chúng nó là một giai cấp thừa hưởng sự hy sinh của kẻ khác, yên ổn mà tác oai, tác phúc trên cái thị trường văn nghệ xứ này. Chúng nó « hành quân » trong quán rượu, đánh giặc mồm trong hiệu kem, tề ra quần khi nghe tiếng súng đêm đêm vọng về thành phố. Chúng nó đâu có hiểu đời sống lính là thế nào mà quang quác cái mồm ca ngợi hòa châu lính chung tình...

Tôi rất đồng ý với anh. Những bài tân nhạc, đọc hết cả lời ca, cũng không hiểu chúng nó muốn nói gì. « Yêu lính hơn cả bạc vàng... Sao mà lời lẽ nghe « máy nước » đến thế. Những bài ca ấy, viết về lính, chỉ là vì nó có cái tựa đề là lính. Tập thể đồng dao của những người mang màu áo Ka ki bây giờ đã thành một thứ thời trang ăn khách. Chúng ta không thể để cho thiên hạ đùa cợt như vậy. Nhà nước phải chịu trách nhiệm trong việc bồi đắp đó.

Nhà Nước coi về vấn đề kiểm duyệt, chúng tôi mong rằng Nhà Nước sẽ khe khắt hơn một chút nữa. Từ phòng kiểm duyệt, những sản phẩm quái thai đó đã chạy sang nhà thu đĩa. Rồi một tên kép cái lương hạng bét, múa may, hò hét những bài ca « tiền lính tính liền, hoa dù lạc lối v.v... Những trò hề sơn đồng mồi vò, có trống, có kèn của một lũ du đảng tân nhạc, các ngài là những người có trách nhiệm lo về tinh thần của lính, các ngài nghĩ sao khi thấy chúng nó lợi dụng quân đội để làm trò múa rối, xuyên tạc?... Tôi đã tình cờ được nghe một đĩa vọng cổ trong một quán cóc rẻ tiền, trong đó có câu: Non bắt học, bắt tri lý. Nhờ mà không học, lớn làm Đại úy Đổ, như vậy, đã chua xót chưa, thưa các ngài.

Tôi muốn « đặt vấn đề » với cơ sở phát thanh của lính. Tôi không có ý định chỉ trích, vì ở đó, phần đông là bằng hữu. Tôi rất bằng lòng với chương trình Thép súng. Nhưng cũng rất không bằng lòng với chương trình của hai cô gái ở trong cái mục Dạ Lan và Gia Bình.

Xin mời các quan mở máy thu thanh. Đây, Dạ Lan, tiếng nói của những người em gái hậu phương... Vậy, các anh đang nghe người em gái hậu phương nói đây. Nhưng em gái hậu phương lại đi ngay một đường dạy học cho lính. « Mời các anh cùng học tập tài liệu... » Thế rồi Dạ Lan bắt đầu dạy lính chúng tôi học tập. Nói thật với các quan, là khi nghe em gái hậu phương giảng bài, chúng tôi tất mẹ nó cái là dò đi cho khỏi chướng tai. Vì nếu em gái Dạ Lan lại thành giáo sư chiến tranh chính trị thì chúng tôi đề nghị với các quan là bỏ quách những danh từ em gái

hậu phương, niềm vui nho nhỏ... đi cho lính đỡ bức mình.

Những buổi sáng thật sớm, lính chúng tôi đã phải thức dậy để nghe chương trình gia bình. Có lẽ đây chỉ là một bản tin tức buổi sáng thì đúng hơn. Với bốn chục phút của chương trình, cô phụ trách xướng ngôn cứ loay hoay đi tìm chuyện về gia bình, mà vì đầu óc đặc sệt nên chẳng có tí gì là gia bình cả. Cuối cùng chỉ còn mục gia chánh. Nhưng cô Mai ơi, lính chúng tôi nghèo lắm. Với cái « mơ nuy » của cô, so với đồng lương của chúng tôi thì đành chào, chịu thua. Món cá bóng tượng, lăn bột, chiên xà lách của cô, ngon lắm. Nhưng liệu ăn một bữa đó rồi phải nhịn đói bao nhiêu lâu? Hoa tình thương của cô chỉ nên nở ở trong chậu kiềng, còn mang ra trồng bên cạnh lò cốt và giầy kẽm gai thì không được đâu. Đề nghị với cô Mai là nên chọn lựa thỉnh giả, cũng như 1 cuốn phim cảm khán giả dưới mười tám tuổi. Đám thỉnh giả của cô chỉ có thể ở trong đám Tiểu khu phó, tham mưu trưởng tiểu khu, Đại đội trưởng Hành chính tiếp vận Tiểu khu, Sĩ Quan Tài Chánh Tiểu Khu, Trưởng Phòng 4 tiểu khu... vì những tay to đó có đủ điều kiện để tham những và theo dõi cái môn gia chánh đắt tiền.

Tôi còn nhớ một buổi phát thanh tối chủ nhật 6-4-1969, trong chương trình trưởng giả hậu phương Thúy Hằng của Đài Saigon. Máy cô em cũng xưng danh là em gái hậu phương. Máy em đã đọc một lá thư, gọi là của lính, như chúng tôi ở miền Bến sồi nào đó, đã gửi cho các em trong chương trình Thúy Hằng. Trong đó có câu như thế này: Anh rất mến chương trình Thúy Hằng. Đêm đi kích giặc, đang dao công sự. Anh cũng mở cái máy thu thanh nhỏ nằng bên mình để nghe các em Thúy Hằng nói chuyện với các anh nơi tiền tuyến. Mới nghe tới đó, tôi đã chửi thề. Bỏ các anh Chỉ được cái phịa ầu. Đi kích mà mang máy thu thanh đi theo mở ra nghe thì chết bỏ mẹ cả lũ. Các em phịa ra như vậy rồi còn khoái chí cười khúc khích với nhau. Càng nghe, càng tiếc công dạy bảo của xứ Tông Oánh.

Nếu không có những ngày cấm trại dài lê thê thì tôi cũng chẳng « moi » cái phát thanh ra làm gì. Nhưng khổ một nỗi, không nghe phát thanh thì chẳng biết làm gì. Lâu lâu cũng có chuyện vui. Như chuyện chàng Hùng Cường và nàng Bạch Tuyết trong một màn cải lương. Nàng kê khai danh tánh rồi thỏ thẻ: Em có chồng rồi. Chồng em là một cầu thủ lừng danh.

Chàng thì ghé sát mồm vào ống loa, kêu trời, rồi thỏ dài một phát dài hơn xa lộ.

Thần tượng của lính. Thần tượng của tuổi trẻ. Đất nước này, chúng tôi xa thân chiến đấu bao nhiêu năm nay, những cái đó có phải là phần thưởng chiến thắng hay không?

Lính nước mặn ơi! Lâm Thủy ơi! Thượng Sĩ già ơi! Tôi đã viết những điều các bạn muốn nói rồi đó. Đã bằng lòng hay chưa?...

tái ông một chín sáu chín

MẬT MÀM

người của cụ ngoại chơi báo Giao chỉ

Ngày xưa có cụ Tái mất ngựa rồi gặp đủ thứ chuyện lỉnh kỉnh. Ngày nay có cụ Ng Bá Lương, tuy không phải là dân Tái, nhưng mới có mấy tháng trời đã gặp không biết bao nhiêu là chuyện hên xui vui buồn liên tiếp nên ta vẫn có thể mạn phép tặng cụ cái danh là « Tái ông 69 », thoát tiên, đầu năm nay, bà xe đồ Bửu Hiệp bỗng nhiên nhận lời; cầu hôn cụ đề cùng nhau dúi dề trong cái lúc đã tắt « phước phương phi ». Nhiều người nghe tin mừng đến « cộng hi » với Cụ. Nhưng Cụ tỏ ra bình sinh:

— Chắc gì đã phải là tin vui!
Quả nhiên mấy ngày sau, báo chí nhao nhao nổi lên « choc què » cụ, họ bàn ra bán vào nghe phát « điếc con ráy ». Rồi lại có mấy ông nhĩ đồng ăn tiết canh vịt nâng nấc đời cụ hoặc phải bỏ vợ hoặc phải ở rơ lui cái ghế chủ tịch, Bỏ thì thương, Vương thì tội, thôi thì tái ông 1969 đành tạm hoãn cái ngày động phòng hoa chúc lại.

Những người trước kia « cộng hi » bị giờ lại đến « phân ưu » với cụ. Cụ vẫn mỉm cười.
— Chắc gì đã phải là tin buồn!

Y như rằng, mấy ngày sau, anh em của Cụ kéo tới rủ Cụ lập Đảng đề mời Cụ làm Đảng trưởng, đồng thời lá đơn xin ra báo của Cụ bị xếp xó hơn nửa năm nay bỗng dựng được lối, ký cái rụp. Thế là ngoài chức Chủ tịch Nhĩ đồng, tái ông 1969 lại kiêm thêm chức Đảng trưởng kiêm Chủ nhiệm kiêm chủ bút, Ở cái tuổi 71 Cụ gánh một lúc bấy nhiêu chức nặng nề mà không khòm lưng là « vương nhất trên đời rồi chứ gì ».

Các thân hữu của Cụ, lại hân hoan thơ thới đến góp vui với Cụ. Lần này nữa, tái ông 1969 vẫn thơ dài:
— Chưa chắc đã là hi tin!

Quả nhiên, chẳng hiểu vì lũng cũng nổi bô hay vì không ai « chi địa » cả cái đảng lần tờ báo của cụ lại được cất kỹ trong bóng tối chứ chưa được lối ra ánh sáng với Người ta lại đến chia buồn, nhưng cụ vẫn không buồn.

cụ vẫn phây phây Cụ còn hùng hục ra tấn Nha Trang đề dự ngày đại hội Không Quân. Trong ngày này, Phó Tổng Ký mời cả cụ chủ tịch tầng trên àng dưới cùng với Phó T.T. đi ra xem máy bay biểu diễn. Cụ tầng trên một quá muốn thờ hất ra, P.T.T. Kỳ vội kêu một chiếc xe tới cho cụ ngồi, và tiện tuề mời luôn cả cụ tầng dưới. Nhưng Tái Ông 1969 lắc đầu.

— Khi cần ông đi được thì tôi vẫn còn đi được. Phó T.T. Kỳ khoái quá cười hi hi:
— Cụ giỏi quá! Cụ còn dai không quá! Soi thêm một tờ « khờ tái » nữa được rồi!

Giai thoại đó được đăng trên tờ báo Anh ngữ. Các bạn bè của Cụ đọc thấy lại kéo đến ca ngợi Cụ, làm Cụ làm Cụ đâm ra lo lắng.

— Được khen như thế chưa chắc đáng mừng!
Cụ nói không sai, Vài Ngai sau, Tổng Thống ra Vũng Tàu. Cụ Lương và rất đông nhân vật cao cấp trong ngoài nước tháp tùng ra dự lễ. Lướt về máy bay bỗng dựng trật đường rầy bốc cháy, nhiều Cụ bị thương nặng gãy chân gãy tay. Cụ Lương của chúng ta cũng bị thương nhưng may quá chỉ bị thương sơ sơ thôi! Hú vía!

Dù sao các bạn bè bà con Cụ cũng phải đón hỏi thăm an ủi cụ. Nhưng đau thì đau, Tái ông 1969 vẫn cười tỉnh bơ:
— Gặp chuyện rủi này biết đâu lại chẳng gặp cái hên khác!

Ngày hôm sau, nhà hát tây họp kín đề tây uest, cụ chủ tịch bị thương không đến lễ chuồng được Không ngờ thế lại hóa ra may cho cụ. Vì bữa đó, trong cái màn họp kín đã xảy ra biết bao nhiêu trò « xú ối » giá mà cụ có mặt chắc cũng khó lòng tránh khỏi chất dơ văng cùng mình. Hôm sau tiền ở đầu bông đến với cụ như nước, như vậy mà báo Tân Dân của cụ được ra mắt vào đầu tháng năm này!

Thế mới biết, thời xưa cũng như thời nay, hên xui may rủi thật khôn lường, thuở xưa có « tái ông mất ngựa thời nay cũng có « Tái ông được vợ »!

CỬU SỪNG đi xem kịch nhà hát Tây

Đó là một vở kịch lớn và ngẫu có tới bảy tám chọac diễn viên lớn. Tuy nhiên chỉ có nam diễn viên là nhiều, còn nữ diễn viên thì ít lắm. Có chừng hai, ba hay bốn bà thì mệt chỉ đó.

Khi mở màn, người ta thấy một ông cụ già lu khụ, cầm được cạo nhân thin đề chứng tỏ rằng mình còn sung sức lắm, râu ria chưa đến nỗi đâm toạc cái già ra, tuy nhiên mái tóc thì đã hoa đám và cái lưng hơi cong còng nó tự tố cáo rằng, ngài đã thuộc vào loại via Tông keng rồi.

Diễn viên cụ tiến ra giữa sân khấu, dặng hắng một phát mà rằng:

— Thưa quý ban, buổi họp hôm nay rất nên là một sự trọng đại. Chúng ta cần phải thanh lọc môn qui quét sạch tất cả những rác rưởi thói tha ở trong hàng ngũ chúng ta. Tình trạng này không thể để kéo dài, vì thiên hạ sẽ cười rủa, các giới giang hồ thuộc cả hai dao hắc bạch đều lên tiếng chê trách rất nhiều...

Thế là từ trong hậu trường sồn sồn vọng ra các câu nói vung vít của quần hùng, Không khí bắt đầu có sự sát phạt và căng thẳng y như lên buổi họp trên núi Tung Sơn đề tranh ngôi chưởng môn trong Ngũ Nhạc phái,

— Hừm! Thanh lọc môn qui. Xin bố già hãy tự thanh lọc mình trước đi đã, Tại sao bố lại ở vào cái tuổi gần đất xa trời rồi, mà lại còn thích chơi trống bỏi?

Bố đã tự hủ hóa mình đi bằng cái sự lấy vợ. Hà! Hà! Rồi đây, nên xe đồ và nên ca kịch của nhà Hát Tây sẽ sống vai cùng bước mờ hồ kẻ vai. Đẹp không? Có đẹp không? Thử hỏi rằng ai hủ hóa?

Một nữ cao thủ cửa môn phái chợ Đồng Xuân lên tiếng bênh vực diễn viên cụ; tiếng nàng nghe ồn ào ồn ào và có một sức hấp dẫn lạ thường như tiếng nói ma quái của Vô ác bất tác Diệp Nhị Nương:

— Kính thưa quý ban, đồng chí cụ tuy mang tiếng là già nua ruồi tác, nhưng nếu đem so sánh mí lị ông Bành Tô thì đâu đã lấy chi làm già. Và lại, phương ngôn ta có câu: càng già càng dẻo càng dai, mỗi ngày vườn thối được hai phát liền! Thưa quý ban, ví dụ bị giờ, đồng chí cụ nổi sùng lên, đồng chí rất có thể thối chúng ta vỡ mặt ngay. Và chẳng cái sự lấy vợ không có gì là xấu cả Ở cõi đời này, một khi đã có âm thì phải có dương. Có liền ông thì phải có liền bà bao giờ cũng phải quần quít khăng khít mí nhau như Tây mí Đằm, như gió mí mây,

Phòng thử rằng, nếu không có những cái sự đó, thì cái thế giới ở troc này sẽ biến ra thành một cái sa mạc mây hồi!

Có những tiếng vỗ tay rùm rụp, Đó là sự hoan nghênh của những người thuộc phe đồng chí cụ.

Nhưng lại cũng có cả những tiếng la ó phản đối. Đó là những kẻ thuộc phe đối lập.

— Không được già mà còn lấy vợ là đi vô con đường hủ hóa. Còn nước nổi gì nữa! Không nhẽ lấy nàng xóng, rồi ngày ngày chỉ để ngắm nghĩa một cách xuống tình thời à? Đề hỏi trở lại: cái « phở phương phi » à?

Phe ủng hộ đồng chí cụ liền mở cuộc tấn công:
— Ủi chào! Lấy vợ dù sao cũng là góp những phần nỗ lực vào công cuộc làm đồng chí được thêm cho nòi giống. Còn hơn chán vạn đũa chủ trương làm giàu bằng các tác hại xã hội: đi buôn lịch « chuồng còi », đi ăn cắp là cắp phi lu cả tượng Phật.

— Đồ vu khống, mạ lị. Phải đưa nó ra tòa ngay lập tức. Vu khống, và mạ lị một cách quả tang. Tội ấy không thể tha thứ được. Người ta phi lu tượng Phật bao giờ nào? Tượng Chiêm thành đấy chứ.

— Đồng ý. Phải đi kiện tới ba tòa quan nhón mí được. Ai người ta buôn lịch « chuồng còi » nào? Đó là lịch Play boy mà lại dám nói mọc xưng ieh là lịch « chuồng còi ». Rõ thiệt là đồ nhà quê. Các nước văn minh bị giờ, đâu đâu người ta cũng khoái cái sự lịch Play boy. Dân mình là dân hậu tiến, cần phải tích cực phò biến cái sự văn minh đó tới quần đại quần chúng.

— Hoan hô Sex civilization!
— Một nền văn minh đề phục vụ cho cái « Sex » rất nên được tán thưởng.

— Bơ ra vô? Líp líp lơ con ma quay tơ.

Một giọng nói rất từ tốn, rất đĩnh đạc phát ra từ một cái mồm rất trẻ, hãy còn hơi mùi sữa tươi:
— Thưa cụ Chủ tịch, thưa quý ban, Tôi rất lấy làm đau sót, thế thâm nào nhẽ, ai oán đề long trong đề nghị lên mí cụ Chủ tịch và quý ban một phát như thế này: cái đảng của chúng ta, cái môn phái của chúng ta, đã bị mang tiếng rất nhiều. Cái gì cũng vậy có sinh thì phải có tử, cho nên, thà rằng chúng ta khai tử quách nó đi cho được việc,

Thật là khốn khổ cho làng báo Việt, đối với cụ Ngoại Thành lúc nào cũng như bát nước dầy, thế mà cũng không xong. Nếu có chuyện « ăn oán giang hồ », với cụ thì bất quá cũng chỉ một tờ Tự Do, và Phạm chủ nhiệm của tờ này đã bị Cụ lôi ra tòa quất cho một cái án 4 tháng ở tù. Vất vả và cuộc đời rồi!

Áy thế mà vẫn chưa hết, mới đây một đàn em của Cụ, một người mang cái tên là Ng. Mới, được cụ phong cho làm Cố vấn tại L.H.Q., sau khi ăn bít tết Mỹ no nê, uống huyết ky Mỹ đã đời, lại toác cái lỗ miệng ra chửi báo chí Việt cho người Mỹ nghe chơi.

Ông Mới nào đó đã bươi mọc, mặt sát với tính cách vạch áo cho người xem lưng: Dân ở Miền Nam VN này ngu quá không điều hành nổi một tờ nhật báo! Với lời tuyên bố đó, ý chừng ông Mới ấy chỉ chia mũi dùi vào các ông bà chủ nhiệm kiêm chủ bút xứ này, chứ không phải là chạm đến lông chân các ký giả.

Nhưng dù chỉ là một tên « viết thuê, chữ mượn kiếm ăn lần hồi » Sức Voi cũng cóc chịu nổi lời tuyên bố hờn xược đó. Sức Voi chỉ mong sao được Cụ Ngoại cấp cho một vé máy bay sang tít suyt nước Hoa Thịnh Đốn đề « đối thoại » một châu với kí sứ Mới đó về vấn đề mần báo ở xứ Giao Chỉ này!

Trong khi chờ đợi, Sức Voi xin phép được coi như ông mới đang ngồi chơi tới nước ở tòa soạn Con Ông

— Ê, ông Mới! Ông có mần báo ngày nào không mà ông lên mặt « tay to » ký thế! Ít ra phải có năm trong chân mới biết con rắn nó tròn méo ra làm sao chứ còn ra cái đều ta được sang Mỹ. Được đọc những đại nhật báo New York Time, Waslington Post, rồi lấy làm xấu hổ cho những tờ báo 4 trang, 8 trang ở nước nhà, thì để quá, cho nó cũng nói được lẽ ra trước hết ông phải vô trần tự hỏi: báo chí ở nước nhà mình có được khuyến khích, giúp đỡ để trở thành những tờ báo xứng đáng không có một quy chế đảng hoàng cho báo chí phát triển mà cứ kim kẹp nó mãi bằng những luật lệ cũ rích từ thời « cát tổ duy lễ »?

Đảng này khi không ông xưng xia người ta ngu, ngu ở cái chỗ nào, ngu mà khối người vẫn no bầm, vẫn iau xe cát nhà, trong khi những thằng viết mượn khôn ra tít lại đối dài người ra? Nếu cho người ta là ngu đi thì còn những kẻ cho phép người ngu ra báo, ông nghĩ thế nào? Là khôn, hay cũng là ngu? Đó ông dám nói thẳng ra đó!

Đáng lẽ Sức Voi còn muốn hần chuyện Ông Mới nhiều nữa, nhưng mà thôi, tốp ở đây, vì nói nửa lờ ông nhà nước bực mình, ông ấy liền mở một cái « test » đề coi xem có ông bà chủ nhiệm kiêm chủ bút nào không biết điều hành báo không, chuyện đó mà xảy ra thì lại có vô số đũa đi kiếm bà cả Đợi!

— Bộ giải tán môn phái à!
— Thưa chính phái.

— Không có được. Giải tán thì chúng mình biết đi mà? Làm ăn gì đề mà sống? À à, anh này lại định phản thủng? Xin các đồng chí phải kiểm thảo ngay thái độ của hần. Một tên phản động. Nó dính giải tán Đảng. Bộ đề chúng ông đi ăn mây hay sao?

Diễn viên cụ dậy tay xuống bàn thình thình:

— Kỷ luật! Xin các bạn gửi trật tự hộ cho. Chúng ta là bố trẻ con chứ không phải là đồ con nít. Tôi xin đề nghị một giải pháp dung hòa.

— Dung hòa ra làm sao?

— Chúng ta sẽ phọc mê la poóc đề dạy dỗ nhau. Và bắt đầu thì hành những kỷ luật chặt chẽ. Đợi, khác như ai vắng mặt thì sẽ cúp lương.

— Thế ngộ vợ tôi đề, tôi phải nghỉ ở nhà, bộ cũng cũng cúp lương sao?

— Phải đó. Ngộ thứ Bảy tôi đưa vợ coc đi Cáp, rồi các ngài lại cứ nhè hợp thứ Bảy rồi cúp lương của tôi, chy nhẽ tôi cúnv chịu sao?

Màn kịch này còn đang tiếp tục chưa biết nó sẽ được kết thúc ra sao. Nhưng vì trang bác có hạn, nên xin tạm ngưng ở nơi đây. Nếu có gì hay ho, kỳ sau sẽ đăng tiếp

PHÚ DE GIAO CHỈ

★ THƯƠNG SINH nã cầu

TÔI CÒN SỐNG, TÔI CHƯA CHẾT

Số báo trước ở mục Phú De Giao Chỉ này "a mi dzôn" Trần Quân đã loan tin Thương Sinh "về quê". Về quê như chiến sĩ Phạm Phú Quốc. Nghĩa là mặc sơ mi Tô Bia. Rất may, Thương Sinh còn ham sống. Sống để tiêu diệt cái bút hiệu Nã Cầu của mình để các ông "a mi dzôn" khỏi ký tên chung mà dùng ngón vô của Cô Tô Mỏ Dung đập lại Thương Sinh và bạn bè của Thương Sinh.

Từ nay, Phú De Giao Chỉ do Thương Sinh bắt chố Nhất định sẽ không cho anh nào viết trảm chố nữa. Bởi vì Thương Sinh chưa chết, chưa hết thời đâu. Chừng nào hết trời sẽ báo cho các "a mi dzôn" biết trước.

ÔNG TƯ LŨ NGUYỄN TÂN

Từ Tạp Chủng Coóc, ông Tư Lũ Nguyễn Tân đang kim cổ vấn Giao Chỉ tại Liên Hiệp Quốc vừa mới vén môi lên mà tỏ rõ cái sự chệch bại chế độ và báo chí miền Nam. Cứ theo anh Tư Lũ Nguyễn Tân thì chế độ ta hãy còn kiểm duyệt báo chí. Mấy điều minh xác của Hội chủ Báo Giao Chỉ chưa đủ vớ rung rảng anh ta hay sao?

Anh Nguyễn Tân hay Nguyễn Quốc Tân Tư Lũ còn miệt thị báo đồ Giao Chỉ bằng những lời rất bần đàng để cảm phát. Anh ta tức miệng bảo rằng ở Giao Chỉ không có ai điều khiển nổi tờ báo! Hóa cho nên dân mới ngu. Dân Giao Chỉ ngu để những thằng dốt nát cầm đầu và chửi lại. Nếu dân không ngu, sức mấy cái thứ Nguyễn Tân Tư Lũ được làm cố vấn tại Liên Hiệp Quốc. Đồng ý rằng trong làng báo Giao Chỉ có một số Chủ nhiệm ít ỏi, dèch biết viết báo Nhưng trong chính giới, chính quyền, quốc hội thử nhậ ra xem có bao nhiêu thằng nằm gọn ở công thức "non avoir chien, attraper chat manger caca"? Trong giới ngoại giao chỉ có bao nhiêu thằng mà tài cán chỉ đáng bán thuốc chơi lâu, bán thuốc ho bà lạnh Trọc trên tờ buýt, bán khố mực nướng? Con sư tử ngoại giao Trần Chánh Thành thử đo khả năng ngoại giao của anh Nguyễn Tân bốn lũ xem sao. Hay tài ngoại giao là cái tài biết chửi quê hương mình ở nước ngoài?

KHI ÔNG DƯƠNG VĂN BA ĐÒI XÓA BỎ CHẾ ĐỘ HIỆN TẠI

Ông dân biên Dương Văn Ba, người tuổi trẻ tài cao, đã lưu lại Hạ viện một câu nói bất hủ "Dân biểu không giống những người khác cho nên sự tố cáo của họ cũng khác sự tố cáo của người khác". Đại ý như vậy. Và ông "lập ngôn" trong dịp ông hạ móng xừ Đặng Trần Thương. Hồi đó, nhân đọc bài "pô tanh" của đạo sĩ Xây Dựng Nguyễn Quang Lâm, Thương Sinh đã cảm khái mà "pô ti nê" một đường: "MIỆNG DÂN BIỂU CÓ GANG CÓ THÉP, L. KỀ KHÓ VỪA NHỎ VỪA THÂM, để phụ họa, để tánh bóng danh ngôn của Dương Văn Ba. Mới đây, dân biểu như đồng Dương Văn Ba lại "lập ngôn" phát thứ hai, khi ông bị đồng viện quây tới bởi hoa lá về cái khoản "làm lợi cho Cộng Sản" tại Ý Đại Lý những ngày ban tạp lục chính trị của Hạ viện rai độc tại đây. Phát "lập ngôn" này rất tuấn thật. Ông Dương nói: "Sự hiểu biết của tôi chỉ có thế". Nghĩa là sự hiểu biết của ông dân biểu Dương Văn Ba không gói vừa cái lá đa! Nhưng lý kỳ nhất vẫn phải kể sự "lập ngôn" nặng tính cách "nội thù" phản phé của ông đòi xóa bỏ chế độ hiện hữu. Lần này, bản biểu Dương Văn Ba muốn làm thợ nhuộm. Ông muốn nhuộm vàng thành đỏ chẳng? Ông Dương Văn Ba ơi chế độ này đâu nó chưa oàn thiện toàn mỹ nhưng nó đã đãi ngộ ông kỹ lắm đó. Xóa bỏ nó đi Thương Sinh sợ cái thứ ông cũng chỉ đến đi bán cà rem cây là cùng. Làm dân biểu không muốn ông muốn đi bán cà rem hả, ông Dương Văn Ba. Có bị bôi ột vô dít thì gấu vừa vừa thôi. Gấu quá, mất bố nói cái quyền bắt khả xâm phạm đấy. Ruồi tái béo Thương Sinh nhờ ông một tí.

TỪ TÔN THẤT THIÊN

Cậu ấm Tôn Thất Thiên để ứng suy tôn tổng thống và Thủ Tướng Việt Nam rất chí tình khi các ta sang Phi Luật Tân lãnh giải văn chương Nobel Ma Ni và trở thành: "nhà văn"... Không tác phẩm! Y hệt Bộ trưởng không bộ nào vậy. Cái giải Nobel mà ní tay nó chớ ra cái chớ gì nhưng "nhà văn" Tôn Thất Thiên vẫn dèch

thề nào với tôi nếu như không có cao bồi Huê Mỹ thương hại cậu ấm bằng cậu lên đề cậu với giải. Người bạn của Thương Sinh là ký giả Lô Răng vì cảm khái bốn tiêu chuẩn của giải rút Nobel Mani, vì vút một bài tạp ghi, bèn bị cậu ấm con quan Tôn Thất Thiên dùng áp lực... treo bút Lô Răng. Cậu ấm treo luôn cả bút của Thương Sinh. Không có văn thư. Bằng miệng thôi, nhưng cả làng bán đều biết. Mỗi thù đó, Thương sinh cũng như Lô Răng đã quên. Nhưng không hề quên cậu ấm Thiện được khi đọc Công Luận của Tướng Đính, thấy Phan nghị tiết lộ cậu ấm Thiện viết báo Le monde chửi miền Nam khuyển miền Nam thiên ta nhân dịp cậu ấm theo dít dào kếp cái lương qua Paris diễn trò. Cậu ấm Thiện đón gió chẳng? Hay cậu nằng tình thần chu bại? Cậu đúng là thứ trí thức Mã Tổng Thống Thiệu vừa chửi như nhò nước miếng vào mặt. Còn ông nhạc sĩ nào đó.

Theo báo Công Chúng bắt mí thì ông ấy đã "phôn" với kẻ thù ở Paris "Tôi hướng dẫn một lũ hè". Ý muốn thì nh mình rằng bọn hè sang đây không phải để chống Hà Nội hay giải phóng đâu. Tâm hồn tôi mãi mãi vẫn trường chừng đầu đây, CHA già vọng trời đông". Tôi sửa CHA già dân tộc thành MẸ để che mắt bọn mặt vụ miền Nam đó mà. Thương Sinh quả thật không hiểu sao Miền Nam tự do cứ tôn tiền cho những thằng điếm phân bội dân tộc qua nước người làm cái công việc rai độc, kiến báo văn. Cổ vấn Nguyễn Tân... Ôi, những thằng cổ vấn ở Giao Chỉ, sao chúng nó mà lơ thất nếu "hề"!

CHỐNG CỘNG 1.000 NĂM

Trong ngày giờ Tô Hùng Vương, Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu nhắc nhở đến sự tranh đấu của tiền nhân và quả quyết sẽ noi gương tranh đấu của tiền nhân để nếu cần chiến đấu với Cộng Sản hàng 1000 năm cho đến thắng lợi. Sự quả quyết chiến đấu của tổng thống cùng với sự cảnh cáo bọn "nội thù" đã khiến bọn cỏ đười chó gục mặt. Chúng nó chắc là hết dám đống gió liên hiệp trung lập. Tự nhiên Thương Sinh và anh em Con Ong phấn khởi vô cùng. Thương Sinh lại hăng say chống Cộng đến chiều. Bài Phú De Giao Chỉ số Con Ong này sẽ đi nặng ký ló, là do cảm hứng tìm thấy ở lời tuyên bố chắc nịch của tổng thống.

LẠI NÓI CHUYỆN CHỐNG CỘNG

"Điều tôi sợ nhất không phải là bị báo chí đã kích bị khánh kiệt tài sản mà chính lại là cái sự sợ Cộng sản vô đây, tôi sẽ phải đi "lao động cải tạo tư tưởng". lấy thành tích thi đua đảng Bác đảng Đảng nhân dịp con bò cái đẻ và nhân dịp con gà trống thiên thì đua hạn chế sinh đẻ để giải quyết nạn nhân mãn "văn văn và văn văn. Nghĩ đến đây sợ ời là sợ, nên phải chống Cộng đến cùng là vì vậy đây, ông bạn thân mến ời! Bạn có thấy rét như tôi không? Nếu bạn không thấy rét trước viễn ảnh ấy thì bạn nên rét đi thì vừa. Và đến lúc ấy thì trí thức, tư sản, ký giả, lao động và hăm bà lẳng gì đi nữa cũng sẽ khốn nạn như nhau.

Thêm một điều nữa bạn quên không chề ời là ngu. Bởi vì giữa lúc từ thắng giàu tới anh nghèo, nhiều anh khôn thấy bà, chơi bài "ngâm miệng ăn tiền" để chẳng may bác Hồ có đi đây còn mong được bác khoan hồng chứ ai lại đại. lại ngu như tôi để lỡ lũ Cộng sản chó điên đớp cho một miếng thì tiền bạc, khách sạn mười tầng để ai tiêu xài hộ? Đại ời là đại, phải không bạn?!

Nói dòn chơi với bạn thôi chứ, bảo tôi chống Cộng đến cùng chỉ vì tôi sợ mất của thì cũng chẳng khác gì bảo rằng sợ đi anh quân nhân xông pha vào lửa đạn chỉ vì anh ta mong mau được thăng cấp, mong được lĩnh lương cao chứ đã chắc gì vì anh ta thương nước, thương nòi. Sự thật có thể có trường hợp đúng như vậy, nhưng thiết tưởng ta chỉ nên biết rằng khi anh quân nhân xông pha, hy-sinh mang sống ngai chiến địa thì cái thành quả hiện nhiên (fait matériel) của sự xông pha này là do đó chúng ta đã được hưởng sự ăn ngon ngủ yên tại hậu phương, khỏi cầu phải bận tâm lắm về "động cơ" nào đã thúc đẩy anh chiến sĩ xông pha "phải không bạn".

Trên đây là những giềng chữ của bạn Trần Quý Phong nhằm trả lời bạn "Nã Cầu số 58" đã chề bạn Phong chống cộng đến chiều. Thương Sinh bèn cho đăng.

NHẤT PHONG TRÀO TA

Phong Trào Quốc Gia Cấp Tiên của lãnh tụ Nguyễn Văn Bông vừa mới tổ chức một phát ra mắt quốc dân. Ngay từ khi nó chưa được cấp phát lại hoạt động, Thương Sinh đã có cảm tình với nó rồi. Chẳng tin lãnh tụ Nguyễn Văn Bông cứ hỏi nhà văn Lê Xuyên và bà đốc Nguyễn Văn Tao mà xem. Thương Sinh chỉ chề có vài vị trong "Phong trào Ta" thôi.

Nếu bà đốc Nguyễn Văn Tao có chân trong phong trào Quốc Gia Cấp Tiên thì, với "Phong Trào Ta" Thương Sinh còn lại rai một tí người nhà. Vậy bắt buộc phải cõ vô "Phong Trào Ta" đến nơi đến chốn. Nhưng mà đọc một mẩu bài tường thuật buổi lễ ra mắt "phong Trào Ta" trên báo của "Phong Trào Ta" Thương Sinh bèn buồn ba phút mặc niệm. Mẩu bài ta "hót" ta nó như vậy.

"Làm sống người từ từ đồ ra về, chúng tôi cố gắng chen chúc đến gần các giới quan khách để tìm cách ghi vọi vài hàng cảm tưởng.

Một vị ở Giám sát viện gục gột đầu vẫn tất. "Tạm được, như vậy mới gọi là thể thống.."

Một nhân sĩ thận trọng nói. "Chương trình, tuyên ngôn điều lệ và cách thức chỉ là những cái bề ngoài... còn phải chờ coi họ hành động ra sao cái đã...!"

Một lãnh tụ lao động mỉm cười: "Đang hoàng lắm! Tư cách lắm! Khá lắm!"

Những ba phát lăm thì bố ai chịu nổi. Đồng Ý rằng người phát viên "báo ta" ghi chép rất đúng sự thật. Song sự thật mà phò lên "báo ta" e rằng dư luận khó tính sẽ mỉa mai "mẹ hát con khen hay". Hãy để các báo bạn làm công việc bốc thơm mìn. Còn mình nên tâm niệm câu "hữu xạ tự nhiên hương". Cứ nhất "Phong Trào Ta" coi chue hết sức. Lãnh Tụ Nguyễn Văn Bông nghị "xế lảo"? Xin cho kẻ hèn mọn Thương Sinh lãnh tôn Ý!

KHÔNG GIA NHẬP ĐẢNG

Một người bạn vong niên rất quý mến Thương Sinh tìm đến tận nhà Thương Sinh mà dạy rằng:

Chú viết báo lại viết cho các báo lớn tức là chú đã có máu chính trị. Tôi theo rồi hầu hết những bài báo mà chú kiểu ngạo nói là viết bằng chân trái tôi thấy chú có nhiều tư tưởng chính trị rất... cấp tiến ý kiến của chú hay ra phết. Trấp lỏng nó mới dễ thấm. Nay là lúc nên hoạt động chính trị chú còn chờ gì mà chưa kiếm một cái đảng ra hồn để thi thố tài năng?

Thương Sinh đáp t

— Em đã từng có phen đua đòi vào đảng Kết quả là em viết cuốn "Ao Vọng Tuổi Trẻ" để chửi cái lãnh tụ đảng phái: Em rút được kinh nghiệm chua chát là có vào đảng thì nên đợi, mủ đi guốc chứ đừng làm mủ cho lãnh tụ đội, làm quốc cho lãnh tụ đi. Và nữa, người em có đầy máu tiểu lâm nhìn cái gì em cũng có thể vén môi lên mà cười tở tở được. De đó em có vào đảng đảng nó sẽ đui em trước khi em chửi nó. Hiện thời, em buồn lắm.

— Chú buồn nỗi gì?

— Em buồn vì chưa mua được cái nhà mà tiền để tiêu nghỉ cho vợ con. Nên em trở về với Hội Đuôi Uoi.

— Nếu đảng nào cho chú cái nhà mộng ước của chú chú tích sao?

— Em sẽ vào đảng. Khi ra "nó te" ký, vào văn tự và cầm bằng khoán rồi, em bèn chửi đảng mà cút, Người bạn vong niên trách yêu:

— Thế thì suốt đời mày... khốn khổ em ư!

Thương Sinh bằng lòng với sự khốn khổ của mình. Để khỏi bị trông những khuôn mặt lảo lự trạng nghiệp trước bàn thờ tổ quốc.

NHÂN TIN ẤU YẾM

Ông Giám đốc Báo Chí Vĩnh Lũ,

Thưa ông,

Thăng Duyệt Anh nhờ Thương Sinh kính cần nói mí ông rằng nó đã mỏi con mắt chờ ông gọi nó tới nhà để được hầu chuyện ông về tuần báo Búp Bè mà nó xin tục bản. Xin ông hãy hương sót nhì đồng Giao Chỉ, ký giấy phép tục bản tuần báo của nó đi.

Chào chờ gọi lên nhà

T.S.

QUẢN NHIỆM NGUYỄN VĂN MINH
In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh SG

Chia buồn

Được tin Ngoại tử mẫu của chị DƯƠNG HÙNG CƯỜNG là:

Cụ Bà AN-THỊ-ĐỐN

Vừa thất lộc ngày 27-4-1969 tại tư gia, hưởng thọ 100 tuổi. TÒA SOẠN TUẦN BÁO CON ONG xin thành thực chia buồn cùng anh chị DƯƠNG HÙNG CƯỜNG và tang quyến.

CON ONG